MOLDE INDREMISJON
100 ÅR

1876 — 1976

UTGITT AV MOLDE INDREMISJON
1976

Forord

Molde indremisjon drøftet forberedelser til foreningens 100-årsjubileum på styremøte den 2. september 1975. Det ble da bl.a vedtatt å gi ut et jubileumsskrift, og i samme møte ble skriftnemnd valgt.

De som har vært med i nemnda er Johs. O. Bondevik, Solveig Horsgård, P. L. Nesje og Asbjørn Ørjavik, og sistnevnte har fungert som formann.

Nemndarbeidet er i hovedsak basert på indremisjonens styreprotokoller som er komplett helt fra stiftelsen. Dertil har en hatt til rådighet noen regnskapsbøker og protokoller fra IUF med underavdelinger. Videre er en del stoff blitt oss muntlig overlevert fra flere eldre indremisjonsmedlemmer, og disse vil vi hermed takke for hjelp og samarbeid. Vårt bakgrunnsmateriale er ikke så omfattende at en kan se bort fra mangelfulle opplysninger m.h.t. begivenheter og personer i noen sammenhenger.

Det er vårt ønske at jubileumsskriftet kan inspirere til fortsatt trofast tjeneste og oppslutning om vennesamfunnet.

For nemnda

Asbjørn Ørjavik

INNHOLD:

	Side
Forord	7
Jesu ild på jorden. En hilsen fra DVI.	9
Helsing frå Romsdal Indremisjon	11
Hilsen fra formannen i Molde indremisjon	13
Byen blir til	15
Indremisjon og kristenliv i Molde	17
Bedehuset i Molde	38
Indremisjonens kvinneforening	49
Indremisjonens barnehage	51
Knausen	52
Musikk- og sangkrefter	54
Indremisjonens ungdomsforening	61
Sosialt arbeid og besøkstjeneste	68
Yngstes- og yngresarbeid	71
Unges syforening	74
Søndagsskolen — 100 år	76
Egen sekretær for indremisjonen	78
Vaktmestre i Molde bedehus	83
«Gå derfor ut» —	85
Årsmøter og landsungdomsstevner i Molde for DVI.	88
Formenn i Molde indremisjon	89

Jesu ild på jorden

Hilsen
fra Det Vestlandske
Indremisjonsforbund

Rolf Onarheim.

Indremisjon er å gå til sitt eget folk med det kristne frelsesbudskap. Men å gå til sine nærmeste først, er det vanskeligste. Merkelig? Nei, i grunnen ikke, for disse kjenner oss best. Derfor blir ingen en sann indremisjonær uten først selv å bli tent i brann av Jesus og Hans herlige frelse. Da først har Jesu Ånd opprettet et bruhode i den troendes hjerte, med omsorg for sine nådesøsken og i nød for de ufrelste.

Det var denne ild som skapte Molde Indremisjon for 100 år siden. Noen var blitt tent, de fant et åndelig hjem i de helliges samfunn på bedehuset, som igjen ble et Åndens verksted til å smi de enkelte redskap til bruk for Mesteren. Det kunne være hardt når tuktens

ris brant bort slagget. Men nådens salve legte alle sår og ga nytt frimot i Kristus Jesus.

Det var denne Jesu ild som tente vekkelsene som har gått over Molde, da arme syndere under Guds hellige dom søkte frelse i Jesu dyrebare blod. Da jublet de troende sammen med de nyfrelste. «Å, at jeg kunne min Jesus prise —!»

Vi takker Gud for at Han har bevart Molde Indremisjon som en lysets bærer gjennom disse 100 år. Vi takker Gud for alle Jesu venner som gjennom alle disse år har stått villige i tjeneste for Evangeliet. Det Vestlandske Indremisjonsforbunds hovedstyre takker for trofast støtte og samarbeid i det kall Gud har betrodd oss i vårt folk.

Ta vare på bedehus-samfunnet, kjære venner!

Da kan dere holde ilden tent i en mørk og kold og Kristus-fiendsk verden. Ja, selv ikke dødsrikets porter skal få makt over dere. Men dere skal seire i kraft av Lammets blod og det ord dere vitner.

Må Gud i sin nåde la Jesu ild følge Molde Indremisjon til fornyet tjeneste i de kommende år! Luk. 12, 49.

Rolf Onarheim,
gen.sekr.

Helsing frå Romsdal Indremisjon

Peder Mork.

Når Molde Indremisjon dette året høgtidar 100-årsjubileet sitt, er det i det høve ei gleda for meg å senda ei helsing og ein gratulasjon.

Indremisjonen i Molde har i alle år vore eit sentrum for indremisjonsarbeidet i Romsdal.

Dei som har flytta til byen frå distriktet har alltid funne ein åndeleg heim i Molde. Dette gjeld ikkje minst dei unge. Molde Bedehus har vore ein kjær møtestad der dei har fått næring for sitt åndelege liv.

Ved 100 års milepælen vil eg gjerne understreka dette, og takka. Æva vil openberre kva verd dette hadde for dei mange.

Romsdal Indremisjon høgtida 100-årsjubileet sitt i Molde for 2 år sidan. Her var også skipingsmøtet. Gjennom denne tidarbolken har det vore eit nært samarbeid, og Romsdal Indremisjon kjenner seg glad for å ha Molde Indremisjon som sin største og mest aktive medlem.

Når no Molde Indremisjon rundar eit viktig åremål vil eg minna om Ordet som står i Josva 13, 1, der Herren seier til Josva: «No er du gamal og langt fram i åra, men enno er det ovmykje land att å taka».

Ja, det er mykje «land» å ta både i Molde og i heile Romsdal. Vi må også i komande dagar stå saman i dette viktige arbeidet. Det er godt å vite at Herren som har gjeve oss kallet og oppdraget, er med alle dagar.

Peder Mork,
sekr.

Hilsen fra formannen i Molde indremisjon

Når Molde Indremisjon nå kan feire 100 år, er det i en større sammenheng. Det vil gjerne gå fram av dette jubileumsskriftet. Vi har i de senere år lagt merke til at mange indremisjonsforeninger har rundet de 100 år.

Det gir oss grunn til å se bakover og tenke på den oppgave vi slik har mottatt til forvaltning — en arv fra forfedrene som skal gå videre til våre etterkommere. I denne sammenheng er ikke det hundrede året det enestående, men alle disse hundre år. Heller ikke er det styret og medlemene i jubileumsåret, men heller framheve med takknemlighet de som sto for starten av Molde Indremisjon. Vi som lever i dag vet noe om fruktene som Herrens Ånd skapte i vårt folk ved de vekkelser som indremisjonen vokste fram av. Vi bør hedre disse første og be om å få eie deres lydhørhet og lydighet overfor kallet.

Indremisjonen og bedehuset har satt sitt preg på alle de steder der noen var lydig mot Guds kall, så og i Molde. Det er mulig dette preg ikke kommer til noe klart uttrykk når historien skrives lokalt eller i lands-sammenheng. Det viktigste for oss bør være det preg som øyet ikke ser og øret ikke hører, det som ikke oppsto i noe menneskehjerte. Men også i disse hundre år er det flere ganger at Herren har fått talt så sterkt til mennesker på Bedehuset i Molde at det har hørtes over hele byen, som «vinden når den blåser dit den vil». Mennesker bøyde seg for kraften i den og ble oppreist til nytt liv.

Styret for Molde indremisjon i 1976.
Fra venstre: Johan Nesje, Torleif Austnes, Gerd Gussiås, Ivar Ivarsen, Aslaug Hovde, Asbjørn Ørjavik og Kåre Eikrem.

La det derfor ved denne milepel være vår bønn til Gud og vårt ønske, at vi som i dag utgjør Molde Indremisjon er slike som vandrer i lyset. Forat den rike kraften som er i stammen Kristus Jesus får fritt løp gjennom «grener» og «kvister» og danne den frukt den vil.

Ivar Ivarsen.

Byen blir til

Da vannsaga ble kjent ut over bygdene i Romsdal omkring 1600-tallet, og de nederlandske trelastskutene i stadig stigende antall søkte nord om Stad for å få last, førte dette til en livlig trelasthandel.

Særlig mange vannsager vokste opp rundt Fannefjorden. Det ble bruk for en stable- og lasteplass som skutene kunne søke til, — og slik ble «ladestedet» Molde til.

Da trelasthandelen dabbet av etter noen ti-år, tok fisket seg opp på Romsdalskysten, og dermed fiskeeksporten og skipsfarten over Molde.

Ladestedet fikk også etter hvert sine håndverkere, kjøpmenn og borgere. Men tidene og næringene var usikre, og folketallet vokste langsomt.

I siste halvdel av 1600-årene bosatte de første embetsmenn seg i Molde, bl.a. amtmannen, og dette la grunnen for en ny og varig æra: Molde som embetsmannsby.

Noe plutselig oppsving førte dette naturligvis ikke med seg, krig og uår var ikke ukjent i denne tidsperioden, svikt i fiske og handel forekom rett som det var, og da Molde «allernådigst var forunt og gitt kjøpsteds frihed» i 1742, var folketallet ennå ikke over 600.

«Friheden» som kjøpstad førte heller ikke store forandringer eller større velstand med seg. Konjunkturene svingte og sviktet fremdeles. Mang en gang var det mer enn trangt om levemåten mellom småkårsfolket i Molde, og småkårsfolk var de aller fleste.

Omkring 1800 var folketallet kommet opp i 800 og i 1870-åra, som er utgangspunktet for Molde indremisjons historie, hadde Molde et innbyggertall som neppe var over 850.

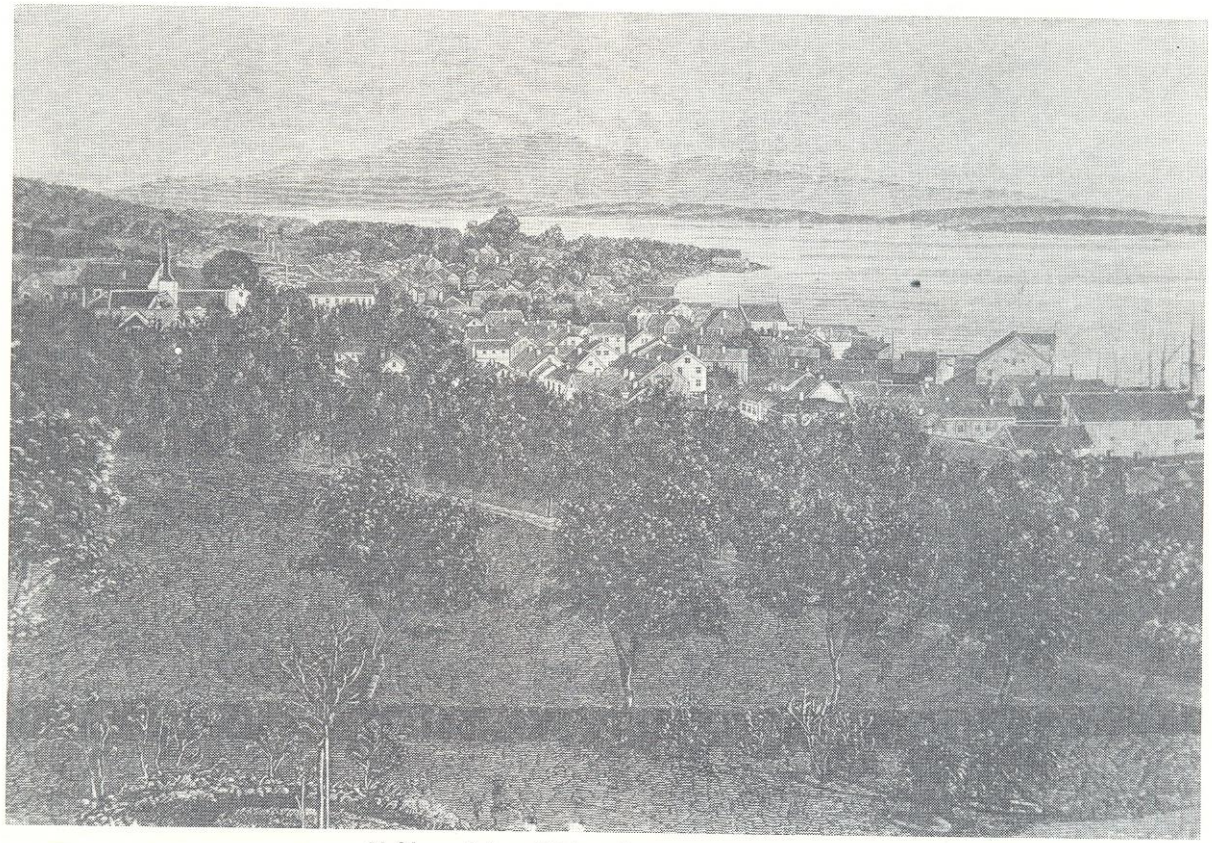

Molde omkring 1876. Etter en pennetegning.

Indremisjon og kristenliv i Molde

Molde fikk sin første kirke med 457 sitteplasser allerede i 1662. Da biskopen ga sin tillatelse til bygging av kirke i Molde, var det med ønske om at «sådant christelig forehavende» måtte skje «Gud til ære og mange mennesker til salighed».

Helt fram til 1850-åra hører vi allikevel svært lite om kristelig liv og virksomhet i byen. Forkynnelsen fra prekestolen var nok sterkt preget av opplysningstiden og rasjonalismen og hadde således mye av menneskelig trøst, men lite av guddommelig hjelp å gi til den som var fortapt og forkommen.

Et lite utsnitt fra en gravtale over amtm. Hammer av sogneprest Stenbuch gir kanskje et karakteristisk bilde av forkynnelsen: «Jeg behøver ikke å forklare hva Guds vilje er. Den der øver dyder og flyr laster, den der nytter verden med sine evner og sin duelighet, den der våker over rett og rettferdighet, den hvis fot ikke glider på pliktens bane, han gjør Guds vilje og tør se død og henfart i møte med oppløftet hode og hjertets kjekkhet.»

Nytt liv ved Hans Nilsen Hauge.

Det ser ut for at den haugianske vekkelsen nådde til flere av bygdene i Romsdal før den fikk innpass i selve byen.

Hans Nielsen Hauge selv gjestet Romsdalen to ganger, så vidt vi vet, og da nærmest på gjennomreise. I 1801 var han innom Aukra, Bud, Hustad, Fræna og Kleive, og i 1802 reiste han gjennom de indre romsdalsbygdene. Vi kjenner ikke til at Hauge var innom Molde, men allerede tre år tidligere, i 1799, fikk byen besøk av en av Hauges venner.

En ung Kongsberg-mann, Nils Iversen Riis, kom til byen en dag i juli og tok inn hos Simons-Anne. Om kvelden ble det tillyst møte der 40-50 mennesker var samlet. Riis sang og talte over teksten: «Hvo som mister sitt liv for Kristi navns bekjennelses skyld, han skal igjen Vinne det.» Alt gikk fredelig og fint for seg, og neste kveld var det igjen samling hos Anders Hagen.

Men da grep sogneprest Stenbuch inn. Han klaget til byfogden over at Riis brøt konventikkelplakaten og «utbredte sitt svermeri til enfoldige og vankundige mennesker.». Og så måtte «denne ukallede, mot synden og kjødets lyster drabelig fektende predikant», forlate byen.

Noen varige spor satte vel dette første besøk neppe. Men Riis fikk allikevel godt vitnesbyrd av flere, bl.a. av postmester A. B. Øwre. Kanskje kan vi se dette som et aldri så lite opprør mot presteveldet og forkynnelsen i kirkene?

Misjonstanken våkner.

Den 3. nov. 1844 ble det stiftet en forening for «Den Schreuderske Mission» for Molde, Bolsøy og Kleive sogn. Dette er den første misjonsforening vi kjenner til fra Romsdal, og trolig i hele fylket. I denne sammenheng skrev Romsdals Budstikke: «Man sige hvad man vil om disse misjonsforeninger. Så meget synes der at fremgå at den religiøse ligegyldighed, hvorfor man ofte har beskyldt nutiden, må være i aftagen.»

Vekkelse over Romsdal.

I 1850-60-åra gikk det en sterk kristelig vekkelsesbølge over Romsdalsbygdene. Mellom dem som fikk være redskap i denne vekkelsen, var bl.a. Gunder Graven fra Øksendalen og Per Nordsletten fra Lesja. Den siste virket mye og gjennom flere år i bygdene omkring Molde, og også i selve byen. Gunder Graven emmigrerte senere til U.S.A. og ble pionerprest der.

En annen som også virket i Romsdal omkring 1850, var den kjente haugianeren Hans Lingjerde. Det er fortalt at han på etterjulsvin-

teren i 1851 ble hentet fra Sotnak til Opdal, og der brøt det snart ut en veldig vekkelse.

Da den unge kapellanen Chr. Dick møtte opp på en av samlingene for å forsøke å dempe ned «uroa», ble han selv revet med og måtte stå fram og be sine sognebarn om tilgivelse og forbønn.

Dick ble senere en kjent og skattet vekkelsestaler og sjelesørger, først i Opdal, og siden som sogneprest i Aukra, der han kom i 1857.

Oppslutninga omkring Aukra-presten og den vekkelsen som brøt ut over hele prestegjeldet, og senere bredte seg vidt utover, er nesten blitt legendarisk.

Indremisjon i bygd og by.

Dette sterke åndelige vårværet både i de indre og ytre bygder kunne ikke gå sporløst byen forbi.

Per Nordsletten var som nevnt flere ganger innom byen på talerferdene sine. En liten, trofast flokk samlet seg gjerne til bibellesning, misjons- eller oppbyggelsesmøter på «bedesalen», eller snekker Solemdals sal, som allerede i 1872 fikk sin egen «bestyrelse».

Da Romsdal Indremisjon ble stiftet i 1874 og kalte trønderen Faste Svendsen til sin første reisetaler, var det naturlig at han også gjerne ble nyttet som taler i byen. Og det var etter en bibellesning han hadde i Rådhussalen den 19. okt. 1876, at en liten flokk kom sammen og drøftet «nødvendigheten av å velge en bestyrelse for indremisjonen».

Allerede den 23. okt. møttes de igjen hos snekker Solemdal etter innkalling av sogneprest Fabritius. Her ble så «Molde og Omegn Indremisjon» stiftet og fikk sitt første styre.

Med i styret ble:

Bokh. R. A. Olsen, form., snekker O. Solemdal, kasserer, kjøpm. S. Pettersson og repslager O. C. Rasmussen. Senere ble også sognepresten med i styret etter eget ønske.

Styret så som sin første oppgave å skaffe byen og misjonen et forsamlingshus. Dette arbeidet tok de fatt på straks. og allerede på stiftelsesmøtet ble det tegnet bidrag for 273 spd.

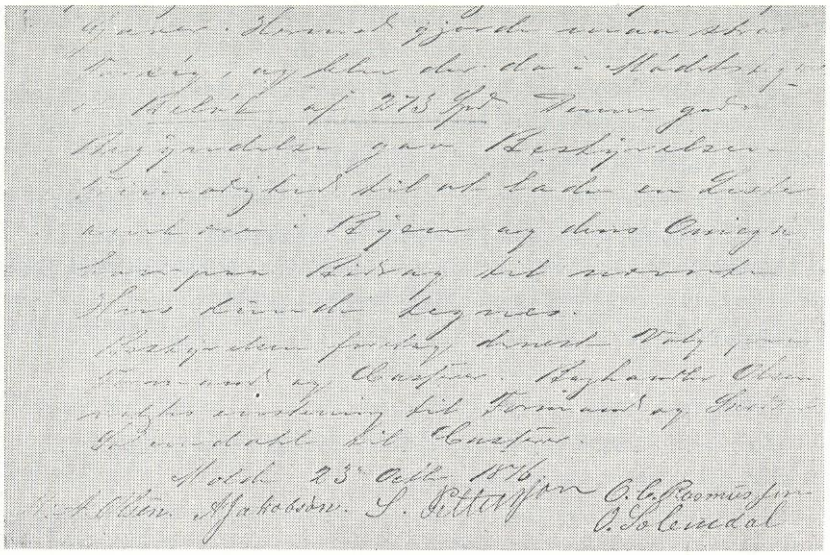

Faksimile fra stiftelsesmøtets protokoll.

Det var først i midten av 1800 at tanken på egne kristelige forsamlingslokaler eller bedehus kom opp.

Det aller første skal være reist i Rogaland, men Molde var også tidlig ute. Ålesund fikk sitt bedehus i 1883, og Bergen fikk sitt Betlehem i 1888.

Faste Svendsen kjøpte gården Øvre Elvsås inne på Fannestranda i 1878. Han var flittig taler og ivrig medlem av indremisjonen i Molde de første åra, og ble i 1882 valgt til formann i foreninga.

Som senere sønnen, den landskjente avholdstaler Peder Svendsen, var Faste Svendsen en talerbegavelse helt utenom det vanlige. «Slike talere som Svendsen hører til sjeldenhetene. Hans begavelse er nesten makeløs, og man kunne nesten fristes til å kalle ham en norsk Moody eller Spurgeon», skrev en referent etter et indremisjonsmøte på Sunnmøre.

Svendsen virket til stor velsignelse gjennom flere vintrer. Han samlet mange under sin talerstol over alt hvor han var kjent. Og som

tidligere bibelbud fikk han lett kontakt med folk flest. Vi må tro at han var med og skapte vørnad for den leke forkynnelse her omkring.

Det ser ikke ut til at stiftelsen av Molde og Omegn Indremisjon skapte store bølger i byen. I Romsdals Budstikke er det således ikke nevnt med ett ord. Kanskje det bare ble sett på som en fortsettelse av et arbeid som i grunnen var tatt opp tidligere, og må ikke tolkes som uvilje mot misjon eller kristelig virksomhet. Da misjonær Lars Skrefsrud holdt misjonsforedrag i Molde kirke 5. okt. 1882, fikk i alle fall dette en fyldig og positiv omtale i Budstikka.

Indremisjon og kirke.

Mellom kirken og indremisjonen var samarbeidet fra først av det aller beste, som også rimelig kan være. Prestene var selv med som initiativtakere til indremisjonsvirksomheten, og i Romsdal Indremisjon var både form. og nestform. i det første styret prester.

§ 1 i lovene for Molde Indremisjon slo fast at den «under sin virksomhet søker å støtte det kirkelige embede». Og under oppropet «Til kristendommens venner i vårt land», som var gått ut fra professor Gisle Johnson og seks andre i hovedstaden, og var rettet mot «den fare som truer folkets beste skatt fra den politiske radikalismes side», finner vi både sogneprest Flood, kjøpmann Pettersson, snekker Solemdal og lærerne Jacobsen, Andersen og Tolås som underskrivere.

Motstand og angrep.

Derimot finner en i 1880-90-åra en del angrep i avisene på indremisjonen, som bl.a. blir beskyldt for «svartsyn». I 1893 skrev således en innsender i R. B. om «den forgudelse av alt religiøst» som en del emissærer og legtalere har skapt i mange Romsdalsbygder, «en angst for Sodoma-Gomorra-straff» som holdt ungdommen borte fra sunn og uskadelig moro. «Min ungdomsvenn», slutter han, «tenk alltid du er mer tekkelig for Gud når du i glede fryder deg over livet som menneske, enn når du vrir deg i de mørke kilder.»

De fleste angrep hadde nok oftest en politisk bakgrunn. Det var i 70-åra det nye venstrepartiet stod fram, politisk radikalt og åndelig

frilyndt. Og dette førte med seg en naturlig konfrontasjon mellom kirke/misjon og enkelte av den tids «venstreekstremister».

I Molde førte det således til en temmelig skarp avisfeide mellom venstremannen, adjunkt Scneider, og sogneprest Johannes Flood.

«Sandstorm».

I 1880-åra virket Paul Gerhard Sand i Molde og distriktene her omkring. Forkynnelsen til Sand hadde en lysere tone enn folk var vant til fra før. Den kom til å gripe dypt ned i alle samfunnslag og ble til den største vekkelse, fornyelse og frigjøring av kristenlivet i byen før århundreskiftet.

Så sterk kjentes vekkelsesvinden, selv mellom dem som stod utenfor, at de snakket bare om «Sand-stormen».

Paul Gerhard Sand var sønn til haugianerbonden Hallvor Eriksen Sand på Eiker ved Drammen. Men moren, Karen, var datter av Kari og Paul Sotnak.

Paul Gerhard, f. 25.2. 1848, ble oppkalt etter den store tyske salmedikteren av samme navn, og hadde solid haugianerarv fra begge sider. Det fortelles at han var temmelig vilter i ungdommen og ble, kanskje av den grunn, sendt til Sotnakken til besteforeldrene. Ei kort tid var han også butikkekspeditør på Kleive, men kom i 1865 inn på Nesset lærerskole og ble senere lærer på Romerike. I denne tiden kom han i kontakt med Rosenius' skrifter og fant fram til klarhet i sitt gudsforhold. Etter å ha sagt opp lærerstillinga, reiste han i 1880-åra mye og vidt omkring, og ble kjent over hele landet som en stor forkynner. Som Rosenius forkynte han et fullt og fritt evangelium med «bunnløs nåde for den største synder» og «Kom som du er!»

Da «Sambåndet» kom ut i 1898, var Paul Gerhard Sand redaktør sammen med Andreas Lavik de to første åra.

Samarbeid og tilreisende talere.

Når vi ser gjennom talerlistene for de første åra, legger vi straks merke til det nære samarbeid mellom indremisjonen og Kinamisjonen. Alle tilreisende talere ble omtalt på samme måte i årsmeldin-

gene for indremisjonsforeninga, og det ser ut til at de første formenn for indremisjonen ikke tok noe hensyn til hvilken organisasjon de representerte, bare de virket til velsignelse. Særlig skal S. Pettersson, i sin formannstid, ha vært ivrig til å skrive etter de mest kjente vekkelsespredikanter, mellom dem også Johs. Lunde som reiste fritt.

Det kunne ellers være langt mellom tilreisende talere i den første tida. Men når de kom, ble de gjerne stående i minst 14 dager, ofte lengre. Større møter ble lagt til kirka. Vi hører også om at det ble holdt barnemøte i kirka ved «en ung tekniker fra Ålesund». Det var senere borgermester Johs. Solem.

Kirkene ble ellers offisielt åpnet også for lekfolk i 1888, men ikke fra prekestolen under den vanlige gudstjeneste. Mange prester og menighetsråd var allikevel skeptiske, særlig når det gjaldt talere fra Kinamisjonen. Således ble Ludvig Hope nektet å tale i en kirke i Bergen så sent som i 1905 eller 1906. Men slike problemer ser det ikke ut til å ha vært i Molde.

Når det ikke var noen tilreisende talere i byen, samlet «gamlekarene» folk til bibellesning eller til søndagsmøter.

De første åra var det en del spekulasjoner over om Molde indremisjon burde stå tilknyttet Lutherstiftelsen eller Indremisjonsselskapet.

Høsten 1886 ble Molde indremisjon meldt inn i Trondhjem Stifts Fællesforening for den indre misjon. Medlemskapet varte til våren 1888 da de fikk purrebrev om kontingent. Det ble vedtatt å sende kr. 5, men et forslag på kr. 10 fikk noen få stemmer. I 1890 ble imidlertid foreninga meldt inn i Romsdal Indremisjon og i 1899 i Vestlandske Indremisjonsforbund.

I 1897 ble bedehusets 20-årsjubileum behørig feiret med Ludvig Hope og misjonær Seyffart som gjestetalere. Hope hadde en del møter i Molde dette året og gjestet ellers byen flere ganger både før og etter hundreårsskiftet. Han samlet alltid mye folk til møtene sine, og hadde en egen evne til å tale klart, konsist og forståelig, slik at det budskap han bar fram på velklingende nynorsk, ble mottatt og husket lenge etterpå.

Misjonærene Sama, Stokke og Nilsen-Lund fortalte om arbeidet, nøden og mørkets makt ute på misjonsmarkene. Og i 1902 fikk Mol-

de besøk av det første kullet som skulle reise ut for Kinamisjonsforbundet. Under avskjedsmøtet på bedehuset vitnet de unge misjonærene frimodig om Gud og om kallet som hadde ført dem inn i tjenesten. En av dem var Knut Samset fra Måndalen. Han stod fram og sang for forsamlingen: «Jeg må have Jesus med meg, vandre ene kan jeg ei.» Mange mintes denne avskjeden da det i 1936 kom sørgebud fra Kina om at Samset var drept av røvere.

Flere kjente talere virket her kortere eller lengre tid straks etter hundreårsskiftet, således Tormod Rettedal, Larsen-Gimnes og den senere finnmarkssekretæren i Forbundet, Martin Aalmo.

Vekkelse og liv.

Våren 1901 var Andreas Lavik og sirdalspresten Bernt Andreas Lindeland i Molde for første gang. Disse to var ute på flere preketurer sammen. Det blir fortalt at de utfylte hverandre på en lykkelig måte — som Luther (Lindeland) og Melanchton (Lavik), og det pleide alltid å følge vekkelse med der de virket.

I 1905 var det vekkelse ved Andreas Levang, og flere unge fra byen ble med det året. Og vekkelsen fortsatte på førjulsvinteren 1907 ved Johs. Lunde og Abraham Thompson. Da var det slik tilstrømming til møtene at bedehusdørene måtte stenges når møtetida var inne.

Det var nå kommet en hel del unge med i kristenflokken, men unge og eldre var sammen om møtevirksomheten og om ledelsen av møtene, og trivdes med det slik, er det likt til. Kveldsmøtene på søndag ble allikevel gjerne kalt ungdomsmøter og hadde en spesiell appell til de unge. Tida for kveldsmøter ellers i veka var kl. 20.30, da butikkene var åpne til kl. 20.

Dåpsstrid.

Fra 1905 og utover dukket de første stridsspørsmål innen indremisjonen opp, og dønningene merket en også her i Molde, om de kanskje ikke gikk i de helt store høyder. Den såkalte «dåpsstriden» nådde sitt klimaks under Forbundets årsmøte i Molde i 1905.

Den direkte årsak var den kjente vekkelsespredikanten Albert

Lunde. Under et opphold i U.S.A. fikk han anledning til å høre Moody preke. Han ble vakt og hadde tatt gjendåp. Han hevdet selv at dette var i en periode med store anfektelser, og han nevnte aldri dåpsspørsmålet i sine egne prekener. Allikevel var det noen som mente at han ikke måtte engasjeres i noen møtevirksomhet for indremisjonen, enda det var åpenbart at han ble brukt av Gud på en spesiell måte. En av dem var formannen i Forbundet, sogneprest O. K. Grimnes. Forbundssekretæren, Andr. Lavik, satte derimot stor pris på Lunde, ville gjerne samarbeide med han og ønsket å knytte han til arbeidet i Forbundet.

Over alt der Lunde talte, ble det store vekkelser og stor strid, og formannen og sekretæren ble stående i spissen for hver sin fløy og som talsmenn for hvert sitt syn. Dette skapte en umulig situasjon innenfor forbundsstyret, som årsmøtet i 1905 måtte finne ut av. Og etter lange debatter som ikke førte fram, ble til slutt følgende forslag vedtatt enst.: «Sogneprest Grimnes blir stående som medlem i bestyrelsen. Ola Nesse velges inn i Laviks sted og blir formann dette året. Lavik vedblir å redigere bladet og fungere som sekretær.»

Etter valget sa Johs. Solem — med Karlstad-forliket i 1905 i friskt minne —: «Nei, du Ola, du Ola, — du vart «den nøytrale sone», du!» Og Ola Nesse, som også senere gjestet Molde, bl.a. i 1920, var en fredens talsmann, og ydmyk og liten i egne øyne. Det er om han det ble sagt: «Han hadde så fin ei daning, for han hadde så mykje av Jesu kjærleik.»

Albert Lunde flyttet senere til Oslo, ledet store vekkelser der og vant stor tillit i vide kretser. Der arbeidet han også sammen med flere andre landskjente talere, blant andre med Ludvig Hope.

Dåpsstriden stilnet av etter hvert også på Vestlandet. Men omkring 1909 blåste det opp til storm omkring spørsmålet «fri nattverd». Denne striden grep kanskje på mange måter vel så dypt, og ble ført helt opp til Stortinget.

Fri nattverd?

Nattverd utenom kirka hadde nok vært praktisert i frie forsamlinger og i interne møtesamvær ei tid. Men mange var svært skeptiske

til dette, og innenfor statskirka var det vel heller ikke strengt tatt lovlig. I 1907 vedtok Misjonsselskapet, Santalmisjonen og Indremisjonsselskapet at ingen som praktiserte fri nattverd, kunne brukes i deres tjeneste.

Vi kjenner til i alle fall ett tilfelle av fri nattverd innen Molde indremisjon så tidlig som i 1905 eller 1906. Det ble holdt hos Lund i Fagerlia i forbindelse med virksomhet ved Johs. Lunde.

Av møteprotokollen går det fram at under årsmøtet i Molde indremisjon i 1909 kom formannen med en lang utredning om den rette lære ut fra henvisninger til Guds ord. Det var således tydelig at ikke all forkynnelse holdt mål etter formannens mening, og det er grunn til å tro at nattverdspørsmålet, og kanskje også dåpssynet, her stod sentralt.

Johs. Solem var form. i Forbundet fra 1909, og både han og Andr. Lavik gikk begge sterkt inn for at nattverden ble gitt fri. Dette ble også innstillinga fra Nattverdkommisjonen i 1911, og ble endelig stadfestet av Stortinget i 1913.

Etter den tid ble det stiftet en nattverdforening for byen der indremisjonen, Kinamisjonen og senere Finnemisjonen var med. Det var tanken å få en mer fast ordning med nattverdmøtene, men det viste seg å være vanskelig. Derfor har fri nattverd helst vært praktisert i forbindelse med lengre virksomhet. I protokollen for 1917 finner vi at Paul Kringstad og Johan Hestad fikk låne bedehuset til private nattverdmøter.

Noen konflikt med kirka eller prestene på grunn av nattverdmøtene kjenner vi ikke til, selv om ikke alle var like glade for det. Nyhagen så nokså fordomsfritt på indremisjonsarbeidet i det hele, og sogneprest Sundby i Bolsøy deltok selv i slike møter i byen, og da som privatmann.

Innhøstingstid.

Etter en noe roligere, men ikke uvirksom periode fra 1908—13, ble det nytt åndelig liv og en rik innhøstingstid fra 1914 og de nærmeste år framover.

Straks over nyttår 1914 kom Chr. Sande til Molde. Sande var fra Lista og var allerede en kjent ungdomstaler. Det var stilt store forventninger til virksomheten hans her, og kristenflokken hadde vært samlet til bønnemøter for virksomheten. På disse møtene kom mange i nød både for sitt eget kristenliv og for andres frelse. Grunnen var således godt forberedt. Og allerede på de første møtene kom det mye folk, snart så mange at bedehuset ble sprengt — og det brøt ut en gjennomgripende ungdomsvekkelse.

Som det gjerne pleide å være i vekkelsestider den gang, var det også ungdommer som møtte opp for å lage uro og bråk. De fant seg da gjerne en plass på galleriet. Men flere av disse ble grepet av Ordet, og til slutt endte de i salen og på kne for nådestolen.

Det var en glød og begeistring over disse frelste ungdommene som det ikke var hørt eller sett make til i Molde tidligere. Med taleren i spissen kunne de gå gjennom Storgata om kveldene og «synge ut for alle frelsens budskap rikt og stort.» Noe slikt var nesten uhørt den gang, og det skapte — naturlig nok — både glede, forundring og kanskje også forargelse.

Eget ungdomsarbeid.

Den 1. februar 1914 ble det på et møte i bedehuset vedtatt å danne en ungdomsforening under Molde indremisjon, og det tegnet seg straks 54 medlemmer.

Det skal være Didrik Andersen som først tok opp tanken om å opprette I.U.F.-lag av troende ungdommer som en avdeling under den eldre forening. Tanken fenget snart over alt, og Molde I.U.F. ble godt mottatt av de eldre. Den første formann var Johan O. Hestad, og ellers var Edv. Ranvik, Nils B. Elvsaas og Rasmus Tollaas med i det første styret.

Gode år.

Også i 1915 fortsatte vekkelsen ved Chr. Sande, og flere kom med også dette året. I tillegg til bedehuset ble både kirka, festivitetslokalet i Sparebanken og Folkets Hus tatt i bruk til møtene.

Denne vinteren var også Matias Orheim i Molde. Han samlet særlig mye ungdom i sine første reiseår og stod i flere vekkelser. — I årsmeldinga for Molde indremisjon for 1915 leser vi: «Kjærlighet, fordragelighet og broderlig enighet er, Gud være lovet, rådende innen foreningen.» Og det var ingen dårlig attest!

Chr. Sande virket også senere i Molde, således både i 1917 og 1920, men nå gjerne ved siden av andre talere som også fikk være til stor velsignelse. I 1917 hadde Bernt Haaland og Lars Lid en rik virksomhet her. Edin Holme hadde også noen møter og samlet mye folk.

I 1918 møter vi «sangerevangelisten» Bernhard Johannesen sammen med Didrik Andersen. Andr. Lavik var her også igjen det året — for siste gang.

Åra 1914-18 var tida for de store ungdomsvekkelser i Molde, og også i flere bygder i Romsdal og i andre deler av landet.

Hva kommer så slike spesielle innhøstingstider av? Årsaken ligger vel i selve navnet. Det er en innhøstning av det som har vært sådd, ofte under gråt og i skrøpelighet og kanskje gjennom lange og trange tider. Umerkelig har Gud gitt vekst, og så kom vekkelsen i hans time. «For i sin tid skal vi høste, så sant vi ikke går trett.»

De som direkte får være redskap i vekkelsestider, har et stort ansvar, og de blir kanskje tillagt spesielle egenskaper eller nådegaver. Det er sikkert ikke det vanlige. Gud bruker vidt forskjellige menneskelige redskaper i høstarbeidet sitt.

En liten episode fra disse åra er for god til ikke å bli husket. En ungdommelig og ivrig taler på bedehuset ville understreke alvoret i arbeidet både for seg selv og tilhørerne. Og for å gi ordene vekt slo han knyttneven i talerstolen så bokstøtten gikk i stykker og ropte ut over forsamlingen. «Det *skal* bli vekkelse i Molde!»

Formannen (Paul Kringstad) gikk rolig fram til talerstolen, plukket opp bitene — og la til: «Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min ånd, sier Herren, hærskarenes Gud.»

Gnissing, indremisjon — kirke?

Vi har tidligere pekt på det gode og nære samarbeid mellom kirka og indremisjonen. Det vet vi også at det var i vekkelsestida 1914-18, der presten gjerne tok del som glad og villig medhjelper.

Etter det som går fram av styreprotokollen, ser det allikevel ut til å ha vært en liten kontrovers omkring påskemøtene i 1918, — uten at det kan ha satt noen varig «bitter rot».

Vi siterer fra styremøte 19. mars 1918 (noe tillempet): «Refererertes brev fra sekretær Refstie om at Didrik Andersen, Andr. Lavik og sekr. Refstie vil holde bibelkurs i Molde i tiden fra palmesøndag t.o.m. 2. påskedag. Møtene og kurset holdes på følgende måte: Formiddag og ettermiddag oppbyggelsesmøter og hver kveld bibelkurs. De deles slik at Refstie begynner palmesøndag og tar mandag og tirsdag, Didrik Andersen skjærtorsdag og langfredag, Andr. Lavik påskedag og 2.dag. Dessuten deltar to sangere fra Bergen: Johannesen og Thomassen som blir her vekselvis.»

Det opplystes at en hadde spurt prosten om tillatelse til å delta sammen med han til høymesse. Dette avslo prosten, da alt for helligdagene var bestemt tidligere. Av den grunn «enedes bestyrelsen» om å leie banken («Festiviteten») til en del møter i denne anledning.

Som en ser, hadde indremisjonen lagt opp til et temmelig kompakt påskeprogram, og det er kanskje ikke så mye å undres over at prosten ønsket å beholde høymessen. Men dette ser allikevel ut til å ha falt styret tungt for brystet. Det kom nemlig sammen igjen samme dag og ble enig om følgende forslag: «På grunn av den stilling Molde indremisjon er kommet i idet Molde prest og kirketilsyn har nektet indremisjonen adgang til å benytte kirken til avholdelse av møter, finner styret å måtte foreslå at § 5 *a*, siste del, utgår av Molde indremisjons lover.»

§ 5 a, siste del er ikke referert. Men så vidt en kan finne ut av den eldste styreprotokollen, gjaldt det at et medlem av indremisjonen *også* skulle være medlem av statskirka.

Det hadde visstnok vært stilt et spørsmål ved dette punktet tidligere også, trolig mer av prinsipp enn fordi det skapte praktiske vansker for indremisjonen her i Molde.

I Ålesund og enkelte steder på Sunnmøre stod derimot frikirketanken nokså sterkt i denne tida, og forstander Johs. G. Jensen fra Ålesund var en skattet taler også her i Molde.

På ekstra generalforsamling 12. april, der også et forslag om kjøp av bedehustomt ble behandlet, ble styrets forslag til forandring av § 5 vedtatt mot 4 st. (av 48).

Rik virksomhet ved kjente talere.

I 1920 hadde Chr. Sande møter sammen med sangeren Carsten Line. Og dette året møter vi også Gustav Ballestads navn i årsmeldinga for første gang. Det skulle ikke bli den siste!

G. Ballestad er fra Austad i Lyngdal, var ei tid i U.S.A. i sin yngste ungdom og deltok allerede da i kristelig arbeid. Kom tilbake til Norge i 1913, og reiste mer fritt som forkynner til han ble knyttet til Forbundet fra 1917. Han ble snart kjent over hele Vestlandet for sin klare og djerve forkynnelse. Han kunne være krass og forarget nok mange. Men ofte førte forargelsen til selvransakelse og selvransakelsen til syndenød og bønn om frelse.

Ballestad har bevart sin egenart og sterke appell som forkynner gjennom alle de 60 år i Forbundet, — først som reisetaler, senere som generalsekretær, og de siste år igjen som forkynneren ved så mange møter og milepeler i indremisjonen. Tonen er nok mildnet noe med åra, men Ballestad vil alltid være Ballestad, et symbol på den pietistiske lekmannsforkynnelse og et samlingsmerke for indremisjonsfolket på Vestlandet så lenge han ennå får være mellom oss.

Etter 1920 synes de store vekkelsers tid å være over i Molde. Men mer og mindre av synlige frukter har det vært gjennom alle år, stundom knyttet til enkelte forkynnere, kanskje vel så ofte et resultat av det jevne arbeid, ikke minst i ungdomsforeninga.

I 1921 talte professor Ole Hallesby i kirka over teksten: «Dette er det evige livet». Talen gjorde et veldig inntrykk på forsamlinga, og det er fortalt at organisten kom helt ut av det i salmen etterpå og måtte bare gi opp.

Nils Lavik var i Molde i 1922. Han hadde tatt over etter G. Refstie som sekretær i Forbundet fra 1. januar dette året. Lavik-navnet

var allerede velkjent og hadde en god klang mellom kristenfolket. Farbroren, Anderas Lavik, var vel den som mer enn noen annen hadde båret Forbundet oppe i de første vanskelige år. I 1918 sluttet han som sekretær for å ofre seg helt for Bibelskolen. Men så kom «spanskesjuka» og rev han brått bort i 1919.

Også Ballestad er i Molde igjen i 1922, og Joh. Midttun. I påsken 1923 var det stor søkning til møtene ved den svenske pastor Bjørk. I 1924 er Nils Lavik igjen i Molde, og likedan Bernt Haaland. Flere ble omvendt under møtene ved Haaland, og det var stor søkning til møtene gjennom hele året, også når det ikke var tilreisende predikanter til stede. Både under møtene ved pastor Bjørk i 1923 og møtene ved Haaland i 1924 var ikke bare bedehuset, men også kirka og Festivitetslokalet tatt i bruk.

Politisk storm og kirkestrid.

I åra etter 1911 var det merkbart med en stadig sterkere radikal strømning innen Det norske arbeiderparti.

Etter den russiske revolusjon fikk de radikale elementer flertall i partiet, aksepterte de såkalte Moskvatesene og tok sikte på å gå inn i Den kommunistiske internasjonale. Dette strømdraget var avgjort antikristelig. Og paroler som «Kristendomsundervisninga ut av skolene!» og «Ned med tronen, bibelen, korset og alteret!» gikk igjen i demonstrasjoner og 1. maiplakater, og farget til slutt også partiprogrammet.

Særlig krasse utslag ga dette seg i Finnmark og Nord-Norge ellers, mindre på våre kanter. Men i 1923 kom det til et brudd i Arbeiderpartiet mellom moderate og de mer radikale som gikk ut og dannet Norges kommunistiske parti. Etter dette stilnet det politiske stormvær av etter hvert.

Også kirkestriden, eller motsetningene mellom den konservative og den liberale teologi, som lenge hadde ulmet mer og mindre åpenlyst i teologiske kretser, innen organisasjonene og også mellom det vanlige kristenfolk, blusset kraftig opp i 1919-20. Det gikk så vidt at professor Hallesby slo til lyd for oppløsning av statskirkeordninga.

På et ekstraordinært møte innen Forbundet i januar 1920 sa formannen, B. A. Lindeland, m.a.: «Grunnlova sier at den evangelisk-lutherske religion skal være statens religion i Norge. Derfor har staten evangelisk-luthersk utdanning av prester og lærere og tar den *ed* av prestene at de skal forkynne *rett lære*. Derfor kontrollerer også staten lærebøkene, salmebok og alterbok. Skulle det derfor finnes et trygt sted der en kunne sette seg ned for å høre den rene lære, måtte det være på en statskirkebenk eller ved en norsk skolepult. Men nå er det blitt slik at det fins ingen benk du sitter så utrygg på som en statskirkebenk, eller noe sted du med større uro sender barnet ditt til enn en norsk skolepult.»

Det er vanskelig å unngå å trekke paralleller med våre dagers teologiske debatt og uroa og utryggheten omkring skolemiljøene.

De fleste ønsket allikevel ikke et brudd mellom stat og kirke. Men et stort møte i Calmeyergaten misjonshus samme år slo fast menighetens rett til å betjene seg av Guds ord, dåp og nattverd på andre måter når menighetens prest «vitterlig ikke forkynner det bibelske evangelium.»

Striden holdt fram i mange år, og det ble Nils Lavik i «Sambåndet» og Johs. Lavik i «Dagen» som i første rekke trakk opp de klare linjer her på Vestlandet.

Til tross for storm og strid, og kanskje også på grunn av det, var tida omkring 1920, og ellers hele mellomkrigstida, ei god tid for kristelig arbeid. Den kristne ungdomsskolen fikk sitt gjennombrudd og fant sin form, og ungdommen søkte til disse skolene. I 20- og 30-åra hører en vel ikke om de store vekkelser akkurat, men møtesøkninga var jevnt god. Det var heller ikke så mange tilbud til unge og eldre den gang.

Rolige år.

I tida 1925-40 forteller heller ikke årsmeldingene for Molde indremisjon om større vekkelser. Men en rekke kjente talere gjestet byen, oppslutninga om møtene var stort sett god, og enkelte gledesglimt fins det.

I 1926 heter det således at «flere er blitt omvendt ved Gjøsæter.» Lars Gjøsæter er kalt «profeten» blant emissærene, og han var da i Molde 3 år på rad.

For 1931 er det notert «vekking ved Mostad». Jens Mostad var her flere ganger før han flyttet over til Oslo lille indremisjon.

Høsten 1937 meldes det om godt møtebesøk, at en del av Guds folk ble fornyet og «nogle sjele ble frelst».

Vi kan bare nevne noen av de talerne som var her i denne tidsperioden. G. Ballestad var her ofte, bl.a. 4 år på rad. Nils Lavik og Ludvig Hope er også nevnt flere ganger. B. A. Lindeland var her siste gang i 1931. Han døde i 1932, og hadde da vært formann i Forbundet sammenhengende fra 1909. Det er lengre enn noen annen både før og siden.

Lindeland var vekkelses- og evangelieforkynner, intens, interessant og fengslende, men også en dyktig administrator. Nils Lavik ble ny formann.

I slutten av 30-åra finner vi frikirkeforstander Johs. G. Jensen nevnt flere ganger. Han var en særmerkt forkynner.

Krigsår.

På årsmøtet 23. januar 1940 leste formannen, Olaf Bø, opp fra årsmeldinga for 1939: «Skal vi i dag se sannheten i øynene slik som det tykner til ute i verden, så er det å befrykte at der er trengselstider i anmarsj. Snart vil den kanskje også banke på vår dør.»

Det ble ikke lenge å vente før fienden banket på, og de som vakt skulle være, hadde visst vært mindre framsynte enn Olaf Bø.

Krigstida ble vanskelig på mange måter for alt misjonsarbeid, også for indremisjonen. Det var nå stort sett slutt med sesongarbeiderne i forkynnervirksomheten, de som var ute ei kortere eller lengre tid i vinterhalvåret og hadde et yrke eller ei næring ved sida. Johs. Smemo skrev om denne overgangen fra deltids- til heltidsarbeidere allerede i 1931 og betegnet det som «lekmannskrisa». Det var neppe riktig, men akkurat i denne tida ville kanskje den gamle ordninga vært mer tjenlig.

Oppslutninga om møtene var god, jevnt over, og ikke så få fant fram til liv i Gud i de vonde og vanskelige dagene.

I årsmeldinga for 1941 er det opplyst at Paul Kringstad hadde vært medlem av styret i Molde indremisjon i 38 år. Han var også med i Kinamisjonen og var ei tid formann i begge foreningene. Han døde i juni 1945.

Dette året ble det arbeidet med å samordne virksomheten til de forskjellige misjonsorganisasjonene på Bedehuset, og det har vært fulgt opp siden.

I 1942 var det lagt opp til felles bønnemøter for metodistene, Frelsesarmeen, K.F.U.K. og indremisjonen.

Dette fortsatte i flere år, først på tirsdag, senere på onsdag, men fikk aldri den oppslutning en hadde regnet med.

I 1943 døde bokhandler O. Sættem. Han hadde da vært medlem av indremisjonen og en trofast arbeider i søndagsskolen gjennom 60 år.

I 1945 finner vi Simon Røksland og Ingolf Sæthermyr blant talerne på bedehuset. De skulle bli velkjent der senere.

Etterkrigstid.

Etterkrigstida ble ikke den gledens og takknemlighetens innhøstningstid som mange hadde regnet med. Visst var en både glad og takknemlig, og skjønte nok også at det var «den Herre» som hadde «stille lempet så vi vant vår rett.» Men det var så uendelig mye som var forsømt og som en måtte skynde seg å ta igjen etter de 5 okkupasjonsåra, at det ble lite tid for det som hører Guds rike til.

Enkelte nye navn dukker opp på lista over tilreisende talere, men ellers var det ei stille tid på bedehuset de nærmeste åra etter 1945. Bare i 1949 er det meldt om «synlige frukter» av virksomheten.

Dette året ble det også forsøkt å slå de to møtene søndag ettermiddag og kveld sammen til ett, og da fortrinnsvis kl. 18,—. Men ordninga med et 17- og et 20-møte, som visstnok er temmelig enestående for Molde, ser ut til å være en rotfestet tradisjon.

I 1952 ble nye vedtekter for bedehuset og nye lover for foreninga — som fremdeles bar navnet Molde og Omegn Indremisjon — ved-

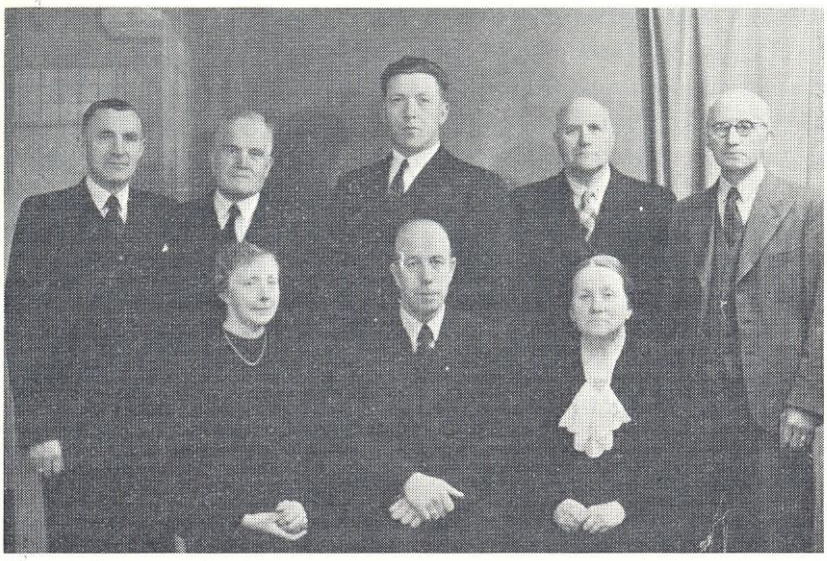

Styret for Molde indremisjon ved 70-årsjubileet i 1946.
Bakerste rekke fra v.: O. Chr. Halle, Edv. Ranvik, Johan Hjelset, Nils Gjerde og Ole Gjendem. Første rekke fra v.: Inga Gjendem, Ansgar Ellingsgård (form.) og Olga Nordhaug.

tatt. Etter de nye lovene kan ingen stå som medlem av styret sammenhengende over mer enn to perioder, eller 4 år. Først på årsmøtet i 1962 ble navnet forandret til Molde Indremisjon.

Når det ser ut til å ha vært færre tilreisende talere i tida 1945-60, så henger dette sammen med flere ting. For det første blir ikke de andre organisasjoners talere nevnt i årsmeldinga for indremisjonen, slik tilfelle var tidligere. For det andre nytter indremisjonen seg også mer av stedlige krefter og av det nære samarbeid med lærerkollegiet ved Rauma folkehøgskole og sekretærer og arbeidere i Romsdal Indremisjon.

Fra Rauma var spesielt rektor Johs. O. Bondevik og lærerne Ingvar Mjåtveit og Endre Hjelset nær knyttet til indremisjonsarbeidet og ofte nyttet som talere.

Birger Aadland var sekretær i R. I. fra 1948-59 og bosatt i Molde. Det var derfor naturlig at han tok del i arbeidet her. Det samme var tilfelle med Gunnar Bjelland, sekr. i R. I. fra 1961-69. Av arbeiderne i R.I. har Martin Skar, Rasmus Sæter og den nåværende sekretær, Peder Mork, ofte vært knyttet til møtevirksomheten i Molde bedehus.

Også Ansgar Ellingsgård og Knut Staurset har ofte vært nyttet som talere, når de ikke var ute i annen forkynnervirksomhet, og sogneprest Oanes var alltid villig til å gi hjelp når det trengtes.

Fra 1960 er det igjen et imponerende antall kjente tilreisende talere som har gjestet Molde, om en bare tenker på dem som har hatt tilknytning til indremisjonen.

Det er uråd å gå nærmere inn på det, og dessuten har det vel ikke den samme historiske interesse — ennå.

Pågangen fra de forskjellige kr. organisasjoner om leie av bedehuset er ellers blitt slik at en nå i mange år har vært nødt til å sette opp en «timeplan» for bruken gjennom hele året, delvis etter ønske, og delvis etter beste skjønn.

Hver forening får da tildelt ei møteveke som begynner onsdag kveld og avslutter søndag ettermiddag. I 1962 foreslo kretssekr. Karsten Berge at I. U. F. fikk disponere de forskjellige organisasjoners talere under møte/offervekene på bedehuset til sine møter søndag kveld. Dette er blitt vanlig praksis senere.

Vi henter videre fram fra protokollene at samlingsfesten i 1959 samtidig var avskjedsfest for familien Aadland som nå flyttet fra Molde og Romsdal til Sunnmøre. Som kjent ble Aadland kort tid etter kalt til generalsekretær i Det Vestlandske Indremisjonsforbund etter Gustav Ballestad. Aadland døde alt i 1975, bare 56 år gammel.

29. sept. 1964 var det festlig tilstelling i Ungdomssalen i bedehuset i anledning av at Edv. Ranvik, etter initiativ fra indremisjonen, var tildelt kongens fortjenstmedalje for langt og fortjenstfullt arbeid mellom barn og ungdom.

Årsmøtet 1965 mintes at Anna Malmedal og Nils B. Elvsaas var gått bort. De hadde begge vært trofast med i indremisjonsarbeidet

gjennom et langt liv, frk. Malmedal spesielt i søndagsskolen, men alltid klar i vitnetjenesten på bedehuset. Elvsaas var også medlem av forbundsstyret gjennom 13 år.

På årsmøtet i 1969 ble en mint om at nå var også Edv. Ranvik borte. Og for de eldre, og mange unge med, kjentes det underlig at han ikke skulle være sammen med oss på bedehuset mer.

I Januar 1970 gikk Molde indremisjon — under stor tvil — sammen med de andre kristelige organisasjoner og menighetsrådet om overføring av Billy Graham-aksjonen fra Vest-Tyskland.

Mandags- og tirsdagskveldene har vært reservert som øvingskvelder for Molde Misjonskor og I.U.F.s musikkor. Lørdagskvelden var lenge møtefri, men i den senere tid har I.U.F. lagt opp til ungdomskvelder eller «Kvelden for alle» om lørdagene.

Utenom I.U.F. som har hatt to sammenhengende møteveker over nyttår, og den eldre forening med noe tilsvarende om høsten, er virksomheten på bedehuset blitt svært oppstykket. Det kan være vanskelig å gå ut over den oppsatte tid, selv om oppslutninga om møtene skulle tilsi at en fortsatte. Dette er en avgjort svakhet og kanskje en av grunnene til at en har sett lite til synlige resultater i sammenheng med møtevirksomheten de senere år.

Allikevel blir flokken på bedehuset fornyet, ikke så mye gjennom rekruttering fra de modnere årsklasser som før, men rekrutteringa kommer i langt større grad nedenfra, fra de store barneflokkene som samles på påske- og sommerleirer, fra ungdomsleirene, fra skolelag, folkehøgskoler, yngresarbeidet og fra I.U.F.s virksomhet for og mellom de unge. Det er framtidshåp i den store ungdomsskaren som frimodig bekjenner Jesu navn. Om tidene og arbeidsmåtene kan skifte noe, er Gud den samme i dag som i går, og Guds ord er mektig til å frelse.

Bedehuset i Molde

Før Molde fikk bedehus, ble det holdt oppbyggelige møter på en sal i snekker O. Solemdal sitt hus i Parkvegen. En liten interessert flokk var med og betalte leie for denne salen — Bedesalen.

Men da møtevirksomheten var nokså tilfeldig, ble det på et møte lillejulaften 1872 valgte en komite til å ordne med de oppbyggelige møter og foreslå statutter for bruk av Bedesalen. Statuttene skulle legges fram på et senere møte, men dette ble det ikke noe av.

Med i komiteen kom snekker O. Solemdal, bokhandler R. Olsen, kjøpmennene S. Pettersson og Johan Ræstad og skredder E. Hansen.

Da en kom fram til 1876, var emissær Faste Svendsen i Molde og hadde en serie møter. Han ivret sterkt for at virksomheten måtte komme inn i fastere former, og at en burde ta opp arbeidet for å få et vel egnet forsamlingshus. Sogneprest Fabritius var interessert for saken og tillyste et møte mandag 23/10-1876. Her var bokhandler Olsen møteleder og kjøpmann Ræstad sekretær. På dette møtet ble det valgt styre for indremisjonen med disse medlemmer: Lærer A. Jakobsøn, kjøpmann S. Pettersson, bokhandler R. Olsen, snekker O. Solemdal og repslager Rasmussen. Det kunne ikke være stor oppslutning til dette møtet, da de som ble valgt med det største stemmetall, bare nådde til 13 stemmer. Bokhandler Olsen ble den første formann i indremisjonen og snekker Solemdal den første sekretær. Styret valgte så en komite som skulle stå for innsamling av gaver til reising av et forsamlingshus. Dette huset skulle nyttes til «oppbyggelser, bibellesninger, samt til missions- og kretsmøter.»

I komiteen kom disse med: Kjøpmann S. Pettersson, repslager Rasmussen, snekker Solemdal og kjøpmann J. Hamre. På møtet

var det mange som straks tegnet seg for gaver til forsamlingshuset, til sammen 273 spesidaler (1.092,— kr.))

Bare to dager etter hadde styret ferdig en innbydelse til interesserte kvinner og menn om å tegne seg for gaver. Innsamlingen resulterte i at byggefondet nådde 857 daler (3.428,— kr.). Gavene varierte mellom *en* og hundre daler.

Tomt til det nye huset ble bygslet av Hans Thiis Møller, Moldegård, for en engangssum av 50 daler + en årlig avgift på 5 daler. Men Møller ga tilbake 10 daler til byggefondet.

Først var det på tale å kjøpe et hus til nedrivning på Veblungsnes. Dette huset hadde vært benyttet til dansetilstellinger. Om dette hadde noen innflytelse på styret sitt vedtak om ikke å kjøpe huset, går ikke fram av protokollen. Derimot fikk styret greie på et hus som var til salgs i Børsa, og byggmester Gustav Olsen i Trondheim fikk i oppdrag å kjøpe dette huset for indremisjonen.

Omkring kjøpet i Børsa ble det senere en del ugreie mellom indremisjonen og byggmester Olsen i Trondheim. Mellom byggmesteren og arkitekt Helgesen på Røros ble det sak, og saken førte til at Olsen måtte betale Helgesen kr. 800,—.

Styret fant da at det var rett å gi byggmester Olsen et større honorar enn de var enige om, selv om de var misfornøyde med materialene som kom fra Børsa, og selv om Olsen måtte tåle kritikk for sitt arbeid med huskjøpet. Det var de som mente at han ikke burde ha noe ut over det avtalte honorar — ikke to øre engang. Men diskusjonen endte med at Molde indremisjon ga byggmester Olsen kr. 100,— ekstra. Det første møtet i bedehuset ble holdt den 28. sept. 1877.

Tre måneder senere ble medlemmene kalt inn til møte for å vedta lover for indremisjonen og vedtekter for bruk av huset, som ennå ikke var helt ferdig. Det møtte bare 15 medlemmer.

Her skal vi ta med formålsparagrafen § 1):

«Foreningen bærer navnet Molde & Omegn indremisjonsforening og har til Formaal ved Guds Ord gjennem Tale og Skrift at virke til Menighetens Oppbyggelse, idet den under sin Virksomhet søger at støtte det Kirkelige Embede.»

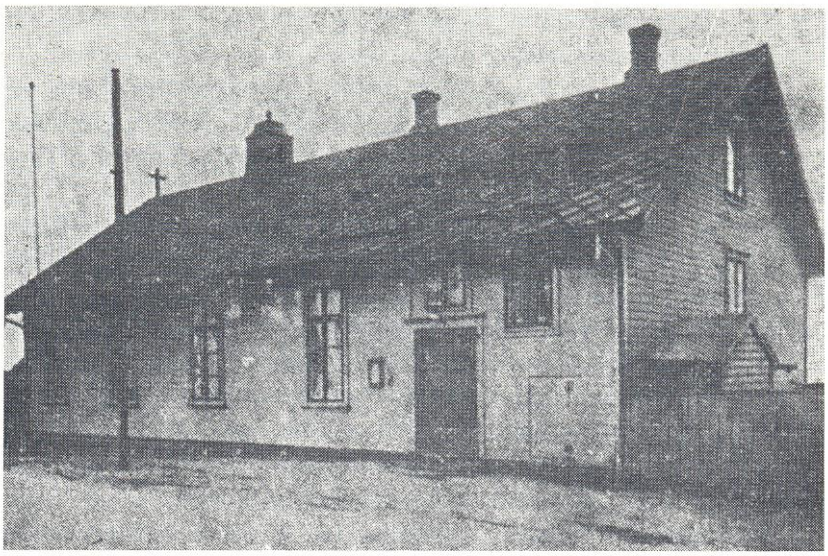

Molde gamle bedehus, bygd 1877.

I § 9 blir det nevnt hva som skal gjøres med huset i fall det ikke lenger blir brukt som bedehus:

«For det Tilfælde at Huset ei længere vil bli benyttet som Forsamlingshus overensstemmende med § 2, vil det paaligge Bestyrelsen at indkalde en Generalforsamling for at fatte beslutning om Husets fremtidige Anvendelse.

Denne Generalforsamlings Beslutning er kun gyldig efterat Molde Kirkeinspektion paa Forhaand er hørt, og naar mindst 3/4 av Medlemmene er tilstede og 2/3 av de tilstedeværende er enige i Beslutningen.

Forsamlingshuset eller dets Værdi bliver for saadant Tilfælde at anvende til Fordel for gamle, veltjente Tjenestepiger af Molde By.»

Bedehuset kostet ferdig kr. 7.715,—. Året etter at det ble tatt i bruk, ble det malt hvitt utvendig.

Gjelden var ikke stor, men likevel tyngende. På et styremøte i 1882 ble det vedtatt at sognepresten sammen med formann og kas-

serer skulle søke Molde Brennevinsbolag om kr. 1.000,— til nedbetaling av gjeld.

Da ordfører Leth en tid etter søkte Molde og Omegn indremisjon om å få benytte bedehuset til interimskirke for Molde menighet, ble det innvilget. Leie for huset skulle ikke kreves, da Brennevinsbolaget hadde imøtekommet søknaden.

Likevel var det trange tider i årene fremover. I 1887 måtte det legges nytt tak over forsamlingssalen, og selv om påkostningen var kalkulert til bare kr. 300,—, måtte styret ta opp lån for å greie utlegget.

Det ble etter hvert flere foreninger som søkte om å få benytte huset, og derfor steg utgiftene til lys, oppvarming og renhold. Men styret ønsket ikke å ta husleie av foreninger som hadde samme formål for sitt arbeid som Molde & Omegn indremisjon. I stedet ble det sendt søknad til Molde sparebank om et årlig tilskott på kr. 200, og pånytt ble Brennevinsbolaget søkt om kr. 200,— som skulle nyttes til en større reparasjon i 1888.

Samme år ble lovene både for indremisjonen og for bruk av bedehuset reviderte. En komite hadde arbeidet med dette og kom med forslag, men det gikk med hele tre søndagsmøter før lovene var vel i havn.

Paragraf 1 ble noe utvidet, men hadde stort sett samme innhold:

«Foreningen for den indre Mission har til formål på Guds ords og den Lutherske Bekjendelses grund at vække og nære *sundt kristeligt liv* i Molde & Omegn, idet den under sin virksomhed søger at støtte det Kirkelige Embede.»

Formuleringen av paragrafen synest å tyde på at styret ikke kunne godta all kristelig forkynnelse i Molde.

I de nye reglene for bruk av bedehuset i Molde skal vi bare referere paragrafene 1 og 4.

§1: «Forsamlingshuset eies af Indremissionsforeningen i Molde. Denne kan aldrig afhænde det uden efter § 4, ligesom der heller ikke kan stiftes gjeld på huset uden til reparasjon af det, og da kun indtil en sum af kr. 500,—.

§ 4 i de nye regler svarer til § 9 i de gamle, men har fått litt annet innhold: «I tilfælde at huset ikke lengere vil blive benyttet til forsamlingshus i overensstemmelse med § 2, vil det paaligge bestyrelsen at indhente Molde Kirkeinspektions udtalelse og med en maaneds varsel at indkalde en generalforsamling for at fatte beslutning om husets afhendelse.

Denne generalforsamlings beslutning er kun gyldig naar mindst halvparten af foreningens medlemmer er tilstede og mindst $^2/_3$ er enige i beslutningen. Den for huset erholdte sum anvendes først til dækkelse af den gjæld der maatte hvile paa huset. Muligt overskud anvendes til fremme af den indre Mission i Molde og Omegn, eller hvis saadant ikke paakræves, til fordel for gamle, veltjente tjenestepiger af Molde by.»

På styremøte i februar 1891 lå det føre søknad fra «Det religiøse sangkor» om å få benytte den minste salen i bedehuset til sine øvelser, og dette ble innvilget. Totalavholdsforeningen i Molde fikk også ha sine møter i samme sal mot å betale kr. 15,— for hele vintersesongen, men medlemmene måtte selv legge i ovnen og tenne lampene.

Indremisjonen var ferdig med gjelden på bedehuset i 1891. Av Brennevinsbolaget var da mottatt til sammen kr. 3.000,— som var benyttet til nedbetaling av gjeld.

Under årsmøtet i 1894 fikk styret fullmakt til å sette i verk utvidelse av huset så det kunne bli plass for en liten leilighet til vaktmester. Utvidelsen var kalkulert til kr. 1.400,—.

Året etter ble det diskutert om indremisjonen skulle assurere tilbygget «eller om man i tillid til Herren skulle la det udstå.» Foreløbig valgte styret det siste. Samme år søkte tre lærerinner i folkeskolen om å få benytte bedehuset til kvinneforeningsmøter annenhver mandag. Det ble innvilget på vilkår av at de selv la i ovnen og tendte lampene.

I 1897 ble det holdt 20 års jubileumsfest for reising av bedehuset med kr. 0,30 i inngangspenger. Ludvig Hope hadde en serie møter i Molde det året, og han var taler på festen sammen med misjonær

Seyffart, som gikk kledt i kinesisk drakt, og prost Bang som var medlem av styret.

Faste Svendsen hadde ivret for reising av bedehuset. Nå var han klokker i Fredrikstad. Fra festen ble det sendt ham et takketelegram:

«At virke til dåd, det var dit fag. For Molde bedehus tog du ogsaa tag. Velsignet to aartider ligger bag. Fra venner du hilses. Vi har fest idag.»

Fra Faste Svendsen kom svartelegram med hilsen til venneflokken. Peder Svendsen som ble en landskjent avholdstaler, var sønn av Faste Svendsen.

I 1909 ble spørsmålet reist om innstallering av elektrisk lys i bedehuset og i 1910 ble et anbud fra Molde el.verk godtatt. Anbudet på installering og utstyr var på kr. 246,90.

Molde brannvesen hadde en del merknader om forskjellige ting som burde rettes på i bedehuset. En del ble gjort, men ikke alt. «Jernleider på taget, samt to luger besluttede bestyrelsen ikke at anskaffe.»

I 1911 ble tomten til bedehuset kjøpt av U. Møller for kr. 800,— + omkostninger. Til den tid hadde tomten vært bygslet for en årlig avgift på kr. 20,— (5 daler). Halvparten av kjøpesummen måtte lånes.

Spørsmål om kjøp av orgel hadde meldt seg, men måtte foreløpig utstå. I 1912 ble det alvor av. Da ble det kjøpt et orgel fra Sverige for kr. 500,— + 20 % toll og frakt fra Sverige. Orgelet har vært i bruk helt til det siste, så det var et kvalitetsorgel indremisjonen kjøpte.

I 1912 ble det endelig vedtatt tariffer for utleie av bedehuset. For å gjøre en sammenligning med våre dagers prisnivå skal vi ta med disse første tariffer:

1. Vanlige møter uten entre og misjonsmøter *med* entre eller kollekt: Kr. 2,50 i sommerhalvåret og kr. 4,— om vinteren.
2. Fest med servering: Kr. 4,— om sommeren og kr. 5,— om vinteren.
3. Basarer med servering: Pr. dag om sommeren kr. 5,— og om vinteren kr. 6,—.

4. Konserter, møter m/ lysbilder, alle med eller uten kollekt, kr. 4,— om sommeren og kr. 5,— om vinteren.
5. Valgmøter — politiske møter — landsmøter o.l. kr. 5,— om sommeren og kr. 6,— om vinteren.

For småsalen var leien omtrent det halve.

Utleieprisene i 1976 er mangedoblet.

Vinterhalvåret:	Ett møte i Storsalen	kr. 90,—
	» » i Veslesalen	» 70,—
	For møteveker pr. kveld	» 70,—
Sommerhalvåret:	Ett møte i Storsalen	» 70,—
	» » i Veslesalen	» 40,—

———————

Etter brannen i Molde i 1916 undersøkte styret om kjøp av ny tomt til bedehus.

På ekstraordinær generalforsamling i 1917 ble det gjort vedtak om kjøp av tomt hos Ole Beck. Tomten var stor og likedan prisen etter den tids prisnivå — hele kr. 95.000,—. Tomten lå der Brunvolls motorfabrikk og det nye telehuset ligger i dag.

På tross av generalforsamlingens vedtak ble det likevel ikke noe av kjøpet. På lignende måte gikk det med en tilbudt tomt av O. Vestad. Den lå omtrent der som Bolsøy Meieri står i dag. Tilbudet var på kr. 35.000,—. Men kjøpt ble en tomt i 1918 av Lars Fredriksen Aarø for kr. 28.000,—. Denne tomten var delvis utgravd og lå mellom Outzens bakeri og Distriktshøgskolen. Så sent som etter siste verdenskrig (1940-1945) var det satt opp et plankegjerde langs tomten mot gaten fordi den kunne være farlig på grunn av utgravningen. Denne sentrale tomten ville indremisjonen bygge på, og det ble satt i gang en innsamling. Styret gjorde vedtak om at det måtte samles inn minst kr. 200.000,— før indremisjonen våget å sette i gang. Etter kalkulasjonen ville bygget koste kr. 426.400,— uten innredning. Det var en stor pengesum den gangen, før 2. verdenskrig.

Byggingen ble derfor utsatt, men innsamlingen skulle fortsette. Men så kom den økonomiske depresjon over landet. Den ene banken etter den andre gikk over styr. I Molde rammet depresjonen alle ban-

kene, og dørene måtte stenges. Det sier seg selv at interessen for innsamlingen dabbet av. Flere ganger var spørsmålet oppe om å reise et større bygg på tomten, der første etasje kunne leies bort til gode betalere. Således var to oljeselskaper inne i bildet, men ingenting ble realisert.

Tiden gikk, og en kom ikke lenger.

Etter brannen i 1940 kom bedehustomten inn under reguleringen, selv om ingenting hadde brent der. Og da kommunen senere kom i knipe med tildeling av tomter til dem som hadde krav på byggegrunn, kastet Molde øye på bedehustomten som ennå lå ubrukt. Det ble sak om dette. Molde og Omegn indremisjon vant saken for namsmann, herredsrett og lagmannsrett — men tapte til slutt for høyesterett. Dermed mistet indremisjonen en særlig fin og sentral tomt og måtte falle tilbake på det gamle bedehuset med en trang tomt.

Da byen hadde brent ned etter den tyske bombingen av Molde i 1940, og kirken strøk med 29/4-1940, søkte menighetsrådet om å få leie bedehuset til interimskirke for annen gang.

I styremøte 12/12-45 ble det gjort vedtak om at en med visse forbehold skulle sette i gang med et første byggetrinn på bedehustomten. De innsamlede midler til byggefondet hadde ikke nådd høyere enn til kr. 47.679. I 1946 ble det så trykt opp en henvendelse om gaver og sendt til 500 nordmenn i U.S.A., og 500 gikk ut innenlands. Resultatet var heller magert, men den 1/1-50 var byggefondet likevel nådd til kr. 75.117. Imens gikk saken med kommunen sin gang, og indremisjonen kunne ingenting gjøre med tomten. Først i mai 1955 falt dommen i høyesterett, og den ga Molde kommune høve til å ekspropriere tomten i Romsdalsgt. 1, men indremisjonen kunne få nytt prisskjønn.

Tomteprisen ble da satt til kr. 65,— pr. kvm, og tomten overdratt kommunen for kr. 35.457,—.

Styret drøftet så spørsmålet om bygging av nytt bedehus på den gamle tomten, og i mai 1956 ble det valgt en plankomite. Disse ble med i komiteen: Nils B. Elvsaas, Tønnes Malmedal, Birger Aadland,

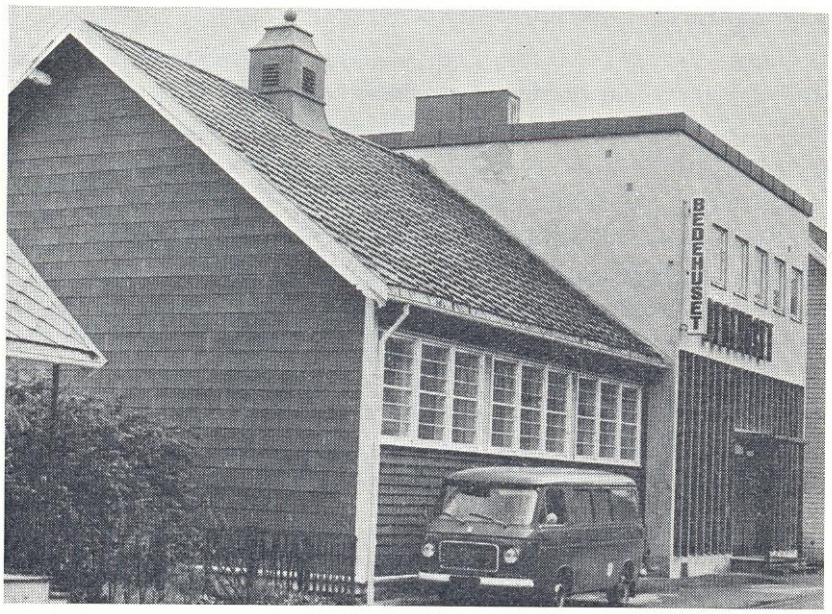

Molde bedehus 1976.

Helga Elvsåshagen og Lilly Strand. På et styremøte i indremisjonen 3/12-1956 la plannemnda fram et utkast for nytt bedehus.

Etter at betalinga for tomten i Romsdalsgt. 1 var lagt til byggefondet, var det nå kommet opp i kr. 137.845,—, og året etter kunne kassereren notere kr. 178.793,— etter en innsamlingsaksjon.

Styret hadde valgt en egen finanskomite for det nye bedehuset. Med i komiteen var disse: N. B. Elvsaas (med Arthur Elvsaas som personlig varamann), Ingvar Mjåtveit, Sigurd Rasmussen, Bernhard Waage, Magnus Larsen, Inga Gauset og Lilly Strand. En byggekomite kom også i arbeid, om enn noe sent. Ansgar Lønseth var formann i komiteen. Ellers var disse med: P. L. Nesje, Birger Aadland, Helga Elvsåshagen og Lilly Strand.

Indremisjonen hadde engasjert arkitekt Knut P. Bugge til å lage tegninger av bedehuset. Det som var storsalen i det gamle huset, ble

beholdt og bygd sammen med den nye delen som ble reist av betong. Arkitekt var Knut P. Bugge.

Av årsmeldingen for 1959 går det fram at byggesummen for den nye delen og restaureringen av den gamle kom til sammen på kr. 333.075,—.

Fra innvielsen av det nye bedehuset refererer vi fra årsmeldingen:

«Søndag 5. april 1959 ble Molde nye bedehus vigslet til bruk i Herrens tjeneste. Det ble en uforglemmelig stund.

Velkomsthilsenen ble båret fram av formannen, lektor Stokke. Det var vakker sang og musikk av Misjonskoret og Misjonsorkesteret, og prolog ved Gunvor Sund. Den påfølgende skriftlesning var høytidelig og tankevekkende, der den ble foretatt av Anna Malmedal, Reinholdt Elvsaas, Sigurd Rasmussen og Kari Aadland, som således representerte 4 aldersgrupper innenfor indremisjonens virkeområde — fra de grå hår til de unge år.

Formannen i byggenemnda, Ansgar Lønseth, ga en saklig orientering om bygget fra dets begynnelse til avleveringen.

Det var en særlig glede for oss at generalsekretær Ballestad var til stede, og det ble en gripende stund da den store forsamling reiste seg og lyttet til generalsekretærens vigsling i Faderens, Sønnens og Den hellige ånds navn.

Bedehuset kunne tas i bruk i Herrens tjeneste.»

For at ikke gjelden på bedehuset skulle bli tyngende, ble det valgt en løsning som mange ikke har vært fornøyde med.

Til vanlige møter er salene hver for seg fullt store nok. Men ved større anledninger, når salene blir slått sammen, kan ikke den minste salen være til full nytte. Dessuten er det bare én trapp til garderoben i kjelleretasjen. Det er også uheldig når mange er samlet i bedehuset.

På et styremøte i november 1971 ble det lagt fram et forslag til ny restaurering av bedehuset. En tremannskomite fikk i oppdrag å få en skisse med kostnadsoverslag fra arkitekt. Resultatet forelå i brev til styret 28. mars 1972, der komiteen ber om at saka ble ført videre. Til nå er en slik restaurering utsatt. Det er meget vanskelig å få ord-

ne seg praktisk på så trang en tomt som Molde indremisjon disponerer.

I vår motoriserte tid er det også viktig med parkeringsplass for biler. Så lenge en kan benytte den ene side i Romsdalsgata til parkering, er det brukbart, om ikke så godt som det burde være. Skulle den mulighet bli borte, kommer Molde indremisjon i en vanskelig situasjon.

Indremisjonens kvinneforening

Begrepet «kvindeforening» er brukt flere ganger i styreprotokollene fra tiden før århundreskiftet, men disse foreninger er ikke nærmere spesifisert med navn eller arbeidsoppgave.

I 1889 vedtar styret i Molde indremisjon å anskaffe noen skrifter til bruk ved bl.a. kvinneforeningsmøter. En kvinneforening får i 1895 bruke bedehuset til sine møter. Det er ikke mulig å fastslå om de her omtalte foreninger har arbeidd for indremisjonen eller ikke, men sammenholdt med andre opplysninger er det grunn til å anta at det snakkes om ytremisjonsforeninger. Måten disse kvinneforeninger omtales på kan også passe med den nære sammenheng det var mellom ytre- og indremisjon på bedehuset.

Det er først i 1916 at en kvinneforening omtales slik at det utvilsomt må være indremisjonens egen forening. Omtalen er da slik formet at det neppe kan være en nystartet kvinneforening. Fra 1923 får kvinneforeningen «fast plass» i indremisjonens årsberetning, men omtalen tyder på at denne underavdeling må ha vært lite kjent. Det synes å være vel så viktig å fortelle at «Indremisjonen har en kvindeforening», som det å opplyse om dens innsats. Årsberetningen for 1929 sier bare i korthet at «Kvindeforeningen har sine møter og arbeider i stillhet.»

Gjennom alle år har foreningen hatt til formål å støtte Molde indremisjon både økonomisk og ved å kjøpe utstyr til bedehuset. For 60 år siden samlet de penger på en «børse» eller ved «små utlodninger» på foreningsmøtene. Møter har alltid vært avviklet annenhver uke.

Oppslutningen på møtene er for 1934 oppgitt å være 17 i gjennomsnitt, og det er omtrent det som har vært vanlig de senere år også. Når en skal vurdere rekrutteringen må en ta i betraktning at Unges syforening er kommet til som en nær «beslektet» underavdeling. Kvinneforeningen og syforeningen har hatt en del fellesmøter.

I de senere år har kvinneforeningsmøtene hatt faste innslag som andakt, felles bønnestund, opplesing og kollekt. De arbeider også med å skaffe ting til sin årlige basar. Kvinneforeningen har hatt stor betydning for indremisjonen når det gjelder nedbetaling av gjeld på bedehuset, og for vennesamfunnet har det kristne arbeidsfellesskap i foreningen stor åndelig betydning.

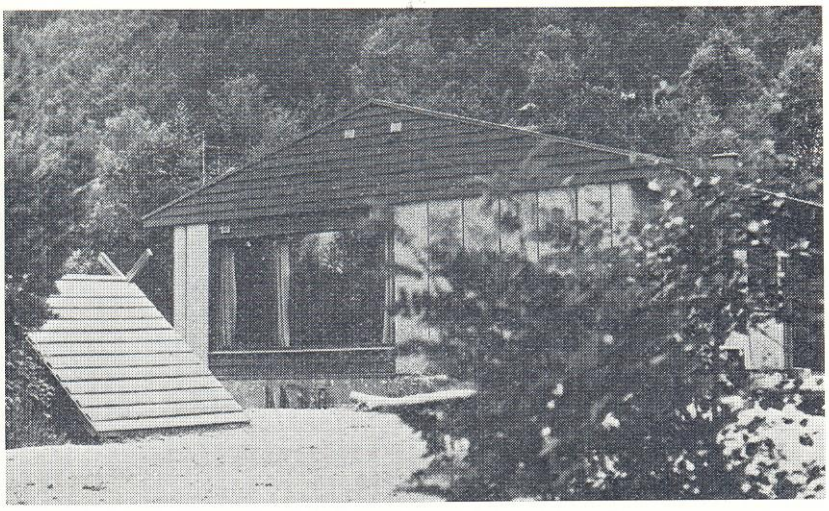

Indremisjonens barnehage

Barnehagearbeidet er forholdsvis nytt innen Molde indremisjon. Det var våren 1968 styret gikk inn for å bygge barnehage. Det var planlagt å bygge på Bjørset, og dette var en gunstig plassering i forhold til byens nye boligområder. Endelig vedtak om bygging ble gjort på ekstraordinær generalforsamling i 1969. I januar 1971 ble barnehagen tatt i bruk.

Indremisjonen har gode erfaringer når det gjelder dette arbeidsfelt, dette faktum understrekes ved at det våren 1976 ble vedtatt å utvide med en ny avdeling på Bjørset.

Unges syforening har gjort en stor innsats for driften av barnehagen. Denne støtte har ikke bare økonomisk betydning, men den er med o g skaper kontakt mellom barnehagen og indremisjonsfolket. I samme retning virker det at «barnehagen» har medvirket på bedehuset med sang. Ved siden av det positive ved selve barnehagedriften er dette også med på å øke indremisjonens kontaktflate utad.

Til slutt skal det også nevnes at lokalene på barnehagen gjorde det mulig å starte med yngstes- og yngresarbeid på Bjørset.

Knausen

Molde indremisjon er medeier i Knausen pensjonat og motell. Stedet ble, sammen med Romsdal indremisjon, innkjøpt i 1967. Forrige eier var Romsdal krets av N.K.U.F. Molde indremisjon eier nå én tredel.

Allerede i 1966 startet indremisjonen opp med pensjonatdrift der, basert på leieavtale. Knausen hadde da en overnattingskapasitet på 20-30. Knauseneiendommen er på omtrent 23 da.

Det er interessant å merke seg følgende protokollering fra det styremøte som vedtok å kjøpe stedet — «det er en forutsetning for kjøpet at eiendommen så snart som mulig blir bygd ut slik at den sikrer en forsvarlig drift, og at drift og utbygging direkte bør styrke evangeliseringsarbeidet i Romsdal og Molde.»

Det kan i dag fastslås at de ansvarlige for stedet har maktet å innfri disse forutsetninger. I denne forbindelse skal følgende nevnes. Etter siste utbygging i 1975 er det nå omtrent 200 overnattingsplasser på Knausen. Det siste bygget har stor forsamlingssal, og den kan inndeles i flere mindre lokaler. Videre har en der et skikkelig toalett- og garderobeanlegg. I andre etasje er det innredet beboelsesrom for ansatte.

På Knausen drives nå søndagsskole, yngsteslag og yngreslag. Videre har indremisjonen hatt både kvelds- og formiddagsmøter, familieleir i påskene og distriktsbibelskole på Knausen.

KNAUSEN
MOLDE

Musikk og sangkrefter

Sang og musikk har til alle tider hatt en sentral plass i kristne forsamlinger. Forsamlingen på bedehuset har ikke vært noe unntak i så måte. Den felles forsamlingssangen har betydd svært mye innen indremisjonen, og mange er de som innen forsamlingen har fått virke til stor velsignelse med sin solosang.

Opp gjennom årene har mange kor og grupper fått virke med sang og musikk på bedehuset. Desverre er det lite eller intet å finne i skriftlige dokumenter om denne virksomhet, og det gjør at orienteringen nedenfor blir lite detaljert på flere punkter.

Det religiøse sangkor.

Allerede på 1880-tallet var det et sangkor som virket i indremisjonssammenheng. Koret omtales som «Det religiøse sangkor» når det i 1891 flytter sine øvinger til bedehuset, men i 1888 brukes betegnelsen «en kristelig sangforening» om et kor som er med på bedehusmøter. Vaktmesteren ved fengslet, K. Stigum, startet et kristelig kor på slutten av 1880-tallet. Det er all grunn til å anta at det er dette kor, også kalt «Stigums kor», som omtales ovenfor. O. Sættem overtok som dirigent etter at K. Stigum reiste fra byen, trolig først på 1890-tallet. I årsberetningen for 1892 står følgende: «Det religiøse sangkor opbyggede os af og til ved sin sang.» Dette koret virket også utenfor byen, bl.a. ved et årsmøte for Romsdal indremisjon. Det er ikke klarlagt når Det religiøse sangkor sluttet sin gjerning, men trolig må det ha vært før århundreskiftet.

Indremisjonens kor, ca. 1910.
Otter Ottesen i bakerste rekke, nr. fire fra venstre.

Indremisjonens kor.

Etter århundreskiftet er et nytt kor i virksomhet under ledelse av organist og lærer Otter Ottesen. Dette ble kalt «Indremisjonens kor» og mange av medlemmene hadde tidligere vært med i et kirkekor, som også ble ledet av Ottesen. Indremisjonens kor sluttet å virke omkring 1915. Otter Ottesen hadde deretter på privat basis et mindre kor. Dette ble kalt «Ottesens kor» og hadde med flere av sangerne fra indremisjonskoret. Ottesens kor sluttet omkring 1920 eller noe senere.

Musikklag.

Omtrent samtidig med stiftelsen av IUF kom det også i gang et musikklag på bedehuset. Fra da av har Molde indremisjon og IUF hatt musikklag, men aktiviteten og oppslutningen har variert. Mu-

sikklagsaktiviteten er da også forhistorien til IUF's musikkor av i dag. Ulike instrumenter har vært benyttet opp gjennom disse vel 60 år. Gitar og piano har vært vanligst, men både fiolin, trekkspill og mandolin har vært i bruk til sine tider.

Ganske tidlig kom musikklaget i gang med turer til bygdene nærmest byen. De sang og vitnet om Jesus på disse turene, og samtidig styrket de fellesskapet i den kristne ungdomsflokken. Slike vennebesøk hadde de f.eks. til bedehusene på Aukra, Malme og Hjelset. På Arø, som da manglet bedehus, ble møter arrangert i ungdomslagets hus. De første tiår ble det også en del lengre turer med overnatting. I denne sammenheng kan nevnes steder som Marstein, Rødven og Hollingsholm. Musikklaget hadde i årene før 1940 et medlemstall som varierte mellom 7 og 15. Omkring 1940 var det en periode med liten virksomhet, men på denne tiden hadde en sekretærene Hauge og Aadland som var aktive på det musikalske felt. De følgende år og frem til 1961 var det jevnt god virksomhet i musikklaget, men medlemstallet lå fremdeles omtrent på 15.

IUF's musikkor.

I 1961 markeres begynnelsen på en mer aktiv periode for musikklaget, og det er på den tiden at betegnelsen «musikkor» kommer i bruk. Aktiviteten og medlemstallet vokser i årene som følger, og dette har sammenheng med at Ole Abel Sveen virker som bysekretær. En kan si at da begynner det musikkor å ta form, slik som vi kjenner IUF's musikkor i dag. Medlemstilgangen har vært imponerende de siste årene, og i indremisjonens jubileumsår er det omtrent hundre kormedlemmer. I de senere år er det også investert store beløp i forsterkeranlegg og elektriske gitarer. Pianist og musikalsk leder er nå Inge Morten Eikrem.

Koret er svært mye med på bedehuset, men det er også blitt mange turer til andre steder i vårt fylke. I 1975 deltok koret ved landsungdomsstevnet i Lyngdal. Samme året fikk koret sunget inn på kassettbånd mange av sangene fra sitt repertoar. Dette tiltak vitner om den

IUF's musikkor 1976.

aktive evangeliseringsvilje som preger koret, og salget av kassetten har gått bra. Musikkorets virksomhet betyr mye for IUF's rekruttering og kontakt utad.

Strykemusikken.

I 1925 (eller 1926 ?) ble det startet et strykeorkester der mange indremisjonsmedlemmer var med. De hadde orgel- og pionoakkompagnement. Det var dette orkester, med navnet «Strykemusikken» som kjøpte piano til bedehuset i 1928. Pianoet er nå plassert i indremisjonens barnehage. Strykemusikken var virksom i omtrent 10 år. Aktive medlemmer reiste fra byen, og det var en vesentlig årsak til at det ble slutt.

Molde misjonskor.

I september 1922 ble det i Molde startet et kor som skulle vise seg å bli mer aktivt og varig enn mange andre tiltak i denne sektor. Koret fikk navnet «Molde misjonskor», og storparten av medlemme-

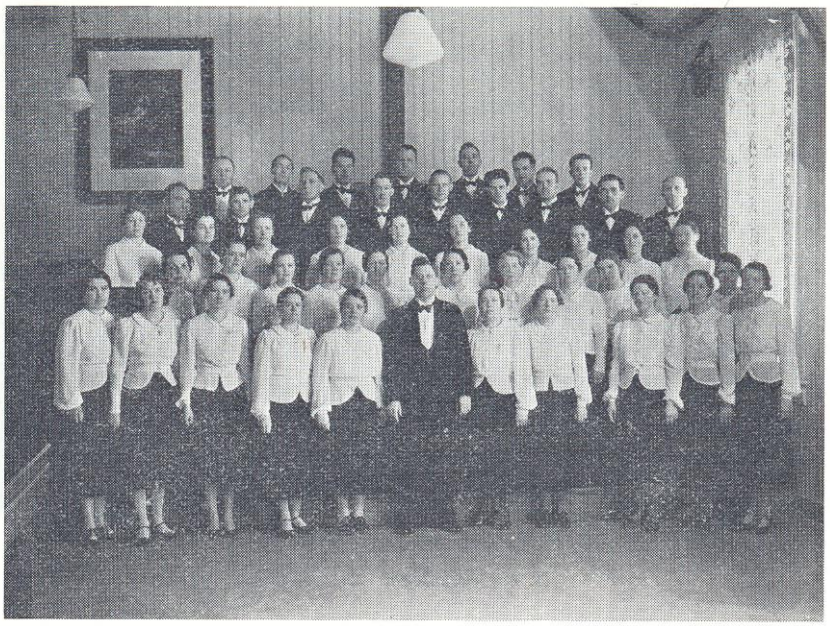

Molde misjonskor 1938.

ne var aktive indremisjonsfolk. Molde misjonskor er ikke en underavdeling av Molde indremisjon, men koret har vært åpent for alle som ville gjøre en innsats blant de misjoner og lag som virket på bedehuset.

I begynnelsen hadde koret sine øvelser på Elvebakken skole, men senere ble disse flyttet over til bedehuset. Bedehuset er reservert for korets øvelser på mandager.

Skolebestyrer Hallvard Aarseth var dirigent fra starten til kjøpmann Reinh. Elvsaas overtok i 1931. Reinh. Elvsaas har vært en trofast og aktiv medarbeider innen indremisjonen i nesten 60 år. Han har vært formann både i IUF og hovedforeningen, men det er som dirigent for Molde misjonskor han har gjort den største innsats. Gjennom en mannsalder tilsammen, fordelt på periodene 1931-58 og 1965-70, var Reinh. Elvsaas dirigent for Molde misjonskor. I tids-

Molde misjonskor 1976.

rommet 1958 til 1965 var Annfinn Bergheim dirigent. Siden 1970 har Ola Flemmen hatt dirigentplassen i Molde misjonskor.

Molde misjonskor har vært preget av stabilitet og trofast virke, men arbeidet har ikke gått like godt til alle tider.. Det kan vel sies at koret hadde sin beste periode fra 1933 til krigsutbruddet. Koret hadde da 40-50 sanger på repertoaret, og i 1939 ble det prøvesunget for NRK. Det ble god omtale, og den 29. april 1940 skulle Molde misjonskor synge i radioen. Denne radiosending ble avlyst p.g.a. bombing og bybrann.

Mange av kormedlemmene reiste fra byen under krigen, og korvirksomheten ble sterkt hemmet av dette i de nærmest følgende år.

Det kan også nevnes at koret var på en lengre turné i forbindelse med reisen til landsungdomsstevnet i Mandal i 1938. Carsten Line var med som reiseleder og taler.

I de senere år har Molde Misjonskor hatt svakere rekruttering enn ønskelig, men fremdeles får de være til stor velsignelse gjennom sin sang.

Molde misjonsorkester.

Under ledelse av Reinh. Elvsaas ble «Molde misjonsorkester» startet i 1956. Olav Gauseth var dirigent siste del av orkesterets virketid som strakte seg over omtrent ti år. I førstningen foregikk øvelsene hjemme hos Reinh. Elvsaas. Senere ble de flyttet til Elvebakken skole før Kirkekapellet ble tatt i bruk til orkesterets øvelser på slutten av virketiden.

Molde kristelige mannskor.

Først på 1940-tallet ble det startet et nytt kor der mange aktive indremisjonsmedlemmer var med. Koret, som ble kalt Molde kristelige mannskor, var i aktivitet gjennom ti år omtrent.

Yngresmusikken.

Det nyeste tiltak innen indremisjonen når det gjelder sang og musikk er starten av Yngresmusikken. Arbeidet kom i gang i 1973. Yngresmusikken er et fellestiltak for alle yngresavdelinger innen Molde indremisjon. Dette arbeidet har betydd mye for de unge som er med, men de har også fått være til velsignelse ved flere familiemøter eller sang- og musikkmøter på bedehuset.

Rauma brødrekor.

I tilknytning til Rauma folkehøgskole ble det i 1949 startet en sanggruppe som noe senere fikk navnet «Rauma brødrekor». Koret har arbeidd for Rauma folkehøgskole bl.a. ved turneer i Romsdals bygder. En stor del av kormedlemmene har hatt tilknytning til Molde indremisjon.

Indremisjonens ungdomsforening

Da Molde indremisjon ble stiftet var det ikke vanlig med noen alders-spesialisering innen det kristelige arbeid, men allerede før århundreskiftet hadde noen Romsdalsbygder kristelige ungdomslag. På Molde bedehus var det vanlig med ungdomsmøter omkring 1890.

Vedtaket om å starte en indremisjonens ungdomsforening i Molde skriver seg fra 1. februar 1914. I dagligtale blir foreningen kalt IUF, og den hadde sitt første møte 6. februar samme år. Denne våren var det vekkelsestider på bedehuset mens Chr. Sande stod i virksomhet der. Det kan vel sies at en vekkelses-iver har fått prege IUF-arbeidet i de år som har gått siden.

Det første IUF-styret bestod av Johan O. Hestad (form.), Rasmus Tollaas, Edv. Ranvik, Nils B. Elvsaas, Rachel Lange og Anna Malmedal.

Arbeidet innen IUF har spent over et vidt spektrum. Medlemmene har fått gjøre sin tjeneste i en rekke komitéer og underavdelinger.

Medlemsmøter.

Medlemsmøtene og møteukene er ryggraden i foreningens liv og virksomhet. Det er relativt stor utskifting av medlemmene fra år til år. Dette har bl.a. sin årsak i byens mange ulike skoletilbud og at en stor del av arbeidsplassene finnes i servisenæringer. På denne bakgrunn har det vært viktig å drive en virksomhet som ga medlemmene fellesskap og samfunn. Medlemsmøter har IUF hver måned hvis det er mulig. Det mest sentrale på disse møter er talen, frie vitnesbyrd og matpausen. Ellers er det vanlig med orientering

om foreningssaker, boksalg, medlemsopptak og allsang. Tidligere hadde en også opplesing fra en håndskrevet medlemsavis «Ungdomsminne».

Medlemsavis.

Medlemsavis har IUF hatt hele tiden siden 1916. Det startet da med «Ungdomsminne» som var håndskrevet i protokoll-format. Avisen kom ut på denne måten til og med 1968. I 1969 startet forsøk med en medlemsavis som var trykt og fikk navnet «Løft Arven». I 1971 gikk «Løft Arven» over til svertestensilering. Dette året kom det ut to nummer, men disse på på hele 25 sider. Forsøksperioden gikk ut, og siden 1972 har «Løft Arven» kommet i stensilutgave på omtrent 10 sider med fire nummer i året. Opplaget har ligget i overkant av hundre. Årsmøtet oppnevner en redaksjon på tre medlemmer.

Variert møtevirksomhet.

Bønnemøtene på bedehuset hver onsdag er felles for hele indremisjonen. En IUF-komité har ansvaret for disse møter. Det har ikke vært stor oppslutning om de faste bønnemøtene, og protokollene forteller at dette ikke er noe nytt fenomen. En skulle kanskje ha ventet at et tiltak, som gjennom flere tiår tilsynelatende har gått så dårlig, ville bli stoppet. Men indremisjonslederne har forstått at verdien av disse bønnemøtene ikke er avhengig av en bestemt masseoppslutning.

Ellers har det de senere år vært prøvd med bønnemøter etter møtene ved noen møteuker, og erfaringene har vært gode. Det bør også nevnes at de faste bønnemøter ved mange anledninger har hatt god oppslutning, og det har vært til stor oppmuntring for de få som trofast går på bønnemøtene.

Møtene på søndagskvelder har IUF og hovedforeningen ansvaret for annenhver gang. Disse møtene fungerer som de viktigste samlinger for vennesamfunnet på bedehuset, da møtes unge og eldre. Ved siden av talen er det vanlig med frie vitnesbyrd på søndagsmøtene.

Familiemøter eller sang- og musikkmøter på søndags ettermiddag er blitt vanlig de senere år, særlig i forbindelse med møteuker. Det har vist seg at disse møtene fyller et behov, og samtidig har indremisjonen fått en større kontaktflate utad. Det er ikke sjelden at hovedsalen er fullsatt på søndags ettermiddag.

Ungdomstreff, på en sen kveldstid, har en ofte hatt i forbindelse med møteuker. Dette er en møteform som IUF har prøvd i omtrent 10 år. Hovedhensikten har vært å nå møtefremmed ungdom med Guds Ord. Bedehuset, Norrøna og Rauma har vært de mest brukte steder for disse treff.

Traktater og bøker.

Litteraturevangelisering i forskjellige former har lang tradisjon innen indremisjonen i Norge. Molde indremisjon har ikke vært noen banebryter på denne sektor, men i 1890 ble det f.eks. innkjøpt traktater fra Lutherstiftelsen. Traktatene var særlig beregnet på utdeling ved sykebesøk. Allerede i 1918 hadde IUF eget bibliotek til internt bruk. Det startet med at foreningen fikk 50 bøker som gave til bibliotek. I de nærmest følgende år ble bokmassen utvidet bl.a. ved at medlemmene ble oppfordret til å gi bøker som passet for utlån. Omkring 1930 tok bibliotekarbeidet slutt. Årsaken var at bøkene etter hvert ble utslitt samtidig som en hadde økonomisk vanskelige tider. Det var på tale å starte opp igjen i 1939 etter at en ny mindre bokkave ble mottatt. Krigsutbruddet og dårlig økonomi gjorde at planene ikke ble realisert.

Først etter 1970 har IUF igjen satset mer målbevisst innen litteratursektoren. Nå er det salg av bøker fra Luther forlag som er viktigst, men plater og lydbåndkasetter omsettes også. På denne måten har en greidd å spre god litteratur, og samtidig får IUF litt inntekt av salget.

IUF-medlemmer har ved noen anledninger vært med talere fra Romsdal indremisjon og innbudt til møtene og samtidig spredt litteratur.

Studiegrupper.

Bibelstudium i grupper er en arbeidsform som innen IUF har fått stor betydning, særlig i løpet av de siste ti år. En stor del av medlemmene er med i studiegrupper. Et studieråd på tre medlemmer har ansvaret for å samordne og lede dette arbeidet.

Komiteer.

Festkomiteen er en tallrik gruppe som utpekes av årsmøtet hvert år. Medlemmene i denne komiteen utfører et stort arbeid som lett kommer i skyggen av mange andre aktiviteter. Videre har IUF en egen kontaktkomite. Denne har spesielt ansvar for å skape kontakt mellom medlemmene og utad.

Om sommeren.

Sommervirksomhet har IUF også hatt en del av opp gjennom årene, og i de senere år har følgende aktiviteter vært vanlige.

Vanlige møter på onsdagene, til dels bønne- og vitnemøter. Og på søndager har en hatt møter som ellers i året. Spesielt beregnet på ungdom har en hatt såkalte tirsdagsturer og peiskvelder på foreningshytta «Lundavang». Tirsdagsturene har vært utflukter til egnede steder utenom byområdet, f.eks. Hjertøya, Malmefjorden eller Bolsøya.

Evangelisk aksjon over én uke, omkring månedsskiftet juli/august, har en hatt i Molde flere år nå. Misjonssambandet startet dette arbeidet, men siden 1974 har Molde indremisjon ved IUF vært medarrangør. Omkring 20 ungdommer fra IUF har vært aktivt med på hel- eller deltid under aksjonene. Aksjonene er lagt til samme tid som Jazzfestivalen i Molde, og da har det vært stor tilstrømming av møtefremmed ungdom til byen. En har hatt møter om kveldene med etterfølgende ungdomstreff på Norrøna, bibeltimer, bok-stands forskjellige steder, og ute på Jazz-campen har en drevet samtale- og litteraturevangelisering. På mange måter har dette vært et uvant arbeidsfelt, men det har gitt våre medlemmer rik erfaring og velsignelse. Videre er fellesskapet mellom Unges misjonslag og IUF blitt styrket.

Indremisjonens hytte i Lundalen.

Foreningshytte.

IUF og hovedforeningen drøftet planer om foreningshytte for første gang på et fellesstyremøte 1. april 1965. Ingen av de planer som en da hadde kom til realisering. Noe senere fikk indremisjonen tilbud, fra Hilda og John Rø, om å kjøpe en hytte i Lundalen. Denne hytta med en flere dekar stor jordeiendom ble kjøpt i januar 1967.

Stedet bærer navnet «Lundavang» og ligger 250 m.o.h. i fjellet nord for Roaldset, omtrent 25 km øst for Molde sentrum. Det er privat bomvei opp til Lundalsvatnet, og de som skal bruke hytta må skaffe seg nøkler fra kontaktmenn i IUF.

Hytta blir brukt som foreningshytte, hovedsakelig i sommerhalvåret. Yngstes- og yngreslag er faste brukere og begeistret for stedet. Slik Lundavang er i dag, egner hytta seg ikke til weekend-samlin-

ger for IUF. Til slike samlinger har nå indremisjonen gode tilbud på Visthus og Bjørnsundsentret, de to leirsteder som eies av Romsdal Indremisjon.

De fleste indremisjonsfolk kjenner Lundavang fra den årvisse St.Hans-feiring. Da er det leiker for barn, allsang, andakt og bålbrenning. Det serveres kaffe, brus og pølser. Denne storsamling er blitt tradisjon, og da møtes både ungdom og familier.

IUF og musikkoret.

Selv om IUF's musikkor er omtalt i en annen forbindelse, vil det her være riktig å understreke den nære sammenheng det er mellom koret og IUF. Hovedmassen av kormedlemmene er også aktive IUF-medlemmer, og den vekst koret har hatt er kommet parallelt med en tilsvarende rik tid i IUF. Koret er en underavdeling av IUF. De velger selv sitt styre, men korvirksomheten er i høy grad samkjørt med aktiviteten i foreningen ellers.

God utvikling.

IUF har siden starten i 1914 fått bety mye for virksomheten på bedehuset, og dette gjelder ikke minst de senere år. Selv om IUF på flere felt har arbeidd temmelig uavhengig av hovedforeningen, må det også understrekes at aktiviteten i de to foreninger ikke kan vurderes isolert. De to foreninger er i realiteten samkjørt når det gjelder møteoppslutning, økonomi og bysekretærstillingen. Men av flere grunner har ikke hovedforeningen fått en vekst tilsvarende den IUF har opplevd de senere år.

De senere års vekst og aktivitet innen IUF har også satt store krav til ledelsen i ungdomsforeningen. Økonomisk har foreningen hatt en svært god utvikling. Åndelig har også IUF fått møte de mange strømdrag i «ungdomsverden». Foreningen har markert seg med en klar arbeidslinje og satset på vennesamfunnet og Guds Ord. I den grad en kan tale om vekst og rike tider, så har det sammenheng med at nådegaver har fått være i funksjon. En av dem som har fått bety mye for IUF i løpet av det siste tiåret er Kåre Eikrem. Han har vært formann i seks år, og i tre av disse årene har arbeids-

byrden blitt ekstra stor p.g.a. at bysekretær ikke har vært tilsatt. På denne bakgrunn var det gledelig at Kåre Eikrem for snart to år siden sa seg villig å fungere som bysekretær på deltid. Både IUF og indremisjonen har fått dra nytte av hans rike erfaring, omsorg for den enkelte og administrative evner.

Det er mange, fra alle landsdeler, som opp gjennom årene har vært medlemmer av IUF under kortere skole- eller arbeidsopphold i Molde. IUF i Molde har også fått stå i en særstilling p.g.a. at byens skole- og næringsliv har dratt mange kristne ungdommer ut av bygdene i Romsdal og hit. Men gledelig har det vært å registrere hvordan IUF og vennesamfunnet på bedehuset har fått være til velsignelse for ungdommen som kom til byen. Den siste mannsalder har IUF hatt liten rekruttering fra ungdommen som vokste opp i byen, men de senere år er det blitt en mer positiv utvikling på dette felt.

Bjørn Nerland er IUF-formann i 1976.

Sosialt arbeid og besøkstjeneste

Molde indremisjon har lang tradisjon når det gjelder oppsøkende sjelesorg og sosialt arbeid. En må sikkert regne med at det ble drevet arbeid i denne sektor før indremisjonen ble organisert, men etter at Molde indremisjon ble stiftet kom arbeidet i fastere former.

Allerede i 1889 ble det valgt ei nemnd med åtte personer for å se til gamle og syke. Indremisjonen hadde også kjøpt inn traktater til utdeling ved sykebesøk.

I 1890 hadde Molde indremisjon tilsatt en diakonisse som sykesøster. Årsberetningen for 1891 opplyser at hun virket til stor velsignelse. Ellers er det intet å finne i protokollene om dette arbeidet i de nærmeste tiår.

Syke- og hjelpekomiteen.

Arbeidet blant syke, eldre og «trengende» fikk et sterkt oppsving etter at IUF ble startet i 1914. Det ble da opprettet flere store komiteer som skulle drive sosialarbeid og besøkstjeneste, og i denne forbindelse må nevnes «Velgjørenhetskomitéen», «Sykekomitéen» og «Besøkelseskomitéen». Førstnevnte må betraktes som forløper til den «Syke- og hjelpekomité» indremisjonen har i dag. Velgjørenhetskomitéen skulle besøke trengende og nødlidende. Den samtidige sykekomité måtte dermed ha nesten samme arbeidsfelt, og i 1919 ble de to komitéer slått sammen til «Syke og velgjørenhetskomitéen».

Det ble et imponerende arbeid utført opp gjennom årene, og en stor del av indremisjonsmedlemmene ble trukket aktivt inn i komitéens arbeid. Medlemmene samlet inn brukte klær til utdeling. Flere

av byens forretninger overleverte indremisjonen stoff og klær til samme formål. Mye klær ble også skaffet til veie ved at medlemmene selv sydde eller strikket foruten det som ble kjøpt inn av komitéen. Pengegaver til trengende fikk også stort omfang etter hvert.

Besøkstjenesten ble godt organisert og fikk stor bredde, både enkeltpersoner og institusjoner fikk besøk. I 1925 var det faste besøk på sykehuset, fengslet og gamlehjemmet. I dette arbeidet ble det også brukt traktater. Senere har komiteen abonnert på kristelige blad til flere institusjoner.

Sitt nåværende navn fikk komiteen i 1941. Senere har utdeling av klær vært mindre aktuelt, men utdeling av pengegaver har fortsatt. Et vesentlig arbeid for komiteen de siste tiår har vært å ordne med andaktsholdere til en rekke institusjoner.

I inneværende år har komiteen ansvar for andakter ved sykehuset, Glomstua, «Carolus», Molde kretsfengsel, Molde aldershjem, sykehjemmet og trygdeboligene. På de fleste steder er det andakt hver uke. Til mange av institusjonene er det også innkjøpt platespiller og plater med kristen sang.

Sykesøster.

Ved siden av komitemedlemmenes store innsats har en også i lange perioder hatt lønnet hjelp. Først på 1890-tallet hadde indremisjonen som før nevnt en sykesøster i sin tjeneste, og i 1914 arbeidde styret med planer om en tilsvarende ordning. Av økonomiske grunner gikk det to år før styret opprettet stilling som «menighetssøster», men det ble ingen søkere til stillingen. Først i 1918 kom menighetssøsteren i arbeid, og det var Signe Øverås som ble tilsatt. Ingeborg Tørlen fortsatte fra 1921 til 1926, men fra da av ble det slutt p.g.a. indremisjonens økonomiske stilling. Arbeidsrapportene viser at det i høyeste grad måtte være behov for en slik tjeneste.

Husmorvikar.

I 1949 begynte en ny periode med lønnet hjelp i arbeidet under syke- og hjelpekomiteen. Da ble Dagny Røsok tilsatt som husmor-

vikar. Dagny Røsok virket i stillingen frem til 1959 med et års avbrekk i 1954. Borgny Sørvik var i stillingen i 1954.

I 1959 begynte et samarbeid med Molde menighetspleie når det gjelder husmorvikartjenesten. Da ble Brit Lislien tilsatt, og hun var i stillingen til 1964. Aud Andal fortsatte som husmorvikar i 1965-66.

Samarbeidet med menighetspleien fortsetter også etter at stillingen i 1967 blir omgjort til «hjemmehjelp». Aslaug Hammerø gikk inn i den nye stillingen og arbeidet som hjemmehjelp til 1972. Siden 1972 har indremisjonen funnet det vanskelig å satse på lønnet hjelp når det gjelder arbeid i denne sektor.

Besøkstjeneste.

Molde indremisjon har våren 1976 kalt Inger Orten som deltidsarbeider. Arbeidsfeltet blir i første rekke besøkstjeneste blant foreningens syke og eldre medlemmer, men ellers vil den tilsatte stå fritt og arbeide der behov melder seg. Det er allerede bekreftet at denne tjenesten dekker et behov.

Yngstes- og yngresarbeid

Innen indremisjonen har arbeidsgrener basert på aldersgruppering lang tradisjon. I denne forbindelse må først og fremst søndagsskolen og IUF nevnes. Men samtidig må det understrekes at indremisjonen har lagt vekt på at alle, barn, ungdom og voksne, skulle møtes i samme forsamling. Det har vært et sikte at ungdommen ikke skulle bli isolert fra vennesamfunnet på bedehuset. Særlig de unge trenger den hjelp som finnes i en forsamling der det er eldre og erfarne kristne.

Selv om det overordnede mål har vært én forsamling, så har ikke indremisjonen gått utenom en praktisk ordning med spesielt tilbud for aldergrupperingen mellom søndagsskolen og ungdomsforeningen.

Vanskelig start..

Et første forsøk med «Yngres avdeling» startet 18. april 1941. De fikk straks egen avis, «Våronn». Men etter ett år, stoppet dette nye arbeidet.

Høsten 1944 startet arbeidet opp på nytt, og avisa «Våronn» kom i funksjon igjen. Men også denne gang ble det stopp etter ett års drift.

Disse avbrekk i arbeidet er med og understreker den mangel på stabilitet, både åndelig og interessemessig, som preger denne aldersgruppe. For voksenlederne er ikke dette noe lett arbeid, hverken åndelig eller praktisk.

Etter 8 års opphold, kom yngres-arbeidet på bedehuset i gang igjen. Siden høsten 1953 har arbeidet gått stabilt. Oppslutningen har

variert noe, men denne spesielle såmannsgjerning har gått uten avbrekk ikke minst takket være trofaste voksenledere.

Vesentlige momenter i yngres-arbeidet har vært: andakt, allsang, konkurranser, turer, lysbilder, opplesing og avis. Men i de senere år har ikke avisa «Våronn» vært i funksjon.

Yngstes-arbeidet på bedehuset ble startet i 1955. Det var der egne grupper for jenter og gutter. I sammenheng med at Ottar Remen da var felles yngres- og ungdomsarbeider for Molde indremisjon og Romsdal indremisjon, fikk dette arbeidet også en sterk vekst ute i Romsdalsbygdene.

Yngstesgruppene på bedehuset har fått drive en god del med hobby-arbeid, men ellers har hovedvekten ligget på det å så ORDET.

Nye boligområder — nye oppgaver.

Den sterke vekst i Moldes boligbygging har vesentlig foregått øst og vest for byens sentrum og bedehuset. Tyngden av barn og ungdom har etter hvert kommet til å bo flere kilometer fra bedehuset, og dette har yngstes- og yngresarbeidet der fått merke. Molde indremisjon har derfor startet yngstes- og yngrestilbud i nærheten av de nye boligområder. Disse nye grupper fungerer som underavdelinger av IUF.

På Bjørset.

Etter at barnehagen på Bjørset stod ferdig i 1971 ble det der startet både yngstes- og yngresavdelinger. Yngresavdelingen har fått navnet Bjørset Y-ungdom. Oppslutningen om disse tiltak har til dels vært meget god. Men som ellers i dette arbeidet så setter det store krav til voksenlederne.

På Knausen.

Høsten 1975 ble det startet yngres-arbeid på Knausen for å nå de østlige deler av byområdet. Gruppa ble kalt Knausen Y-ungdom, men det var stor romslighet når det gjalt aldersgrensene. Allerede etter første halvår ble gruppa delt slik at en der også fikk eget

yngsteslag. På Knausen er arbeidet fremdeles i oppstartingsfasen, men det er all grunn til å regne med at det er kommet for å bli.

Etter at indremisjonen nå driver slikt arbeid på tre ulike steder i byen har en også laget fellesmøter på bedehuset. På denne måten prøver en bl.a. å skape enhet i arbeidet og gjøre de unge kjent med bedehuset. Opp gjennom de siste tiår har mange som sluttet i yngstes- og yngreslag kommet over i det kristne fellesskap i IUF, men en skulle ønske at flere hadde funnet veien dit. I denne sammenheng bør det nevnes at mange av disse ungdommer har gått aktivt inn i det kristelige skolelagsarbeid.

Romsdal indremisjon, med sitt leirsted Visthus, har siden 1959 hatt et godt tilbud til byens yngstes- og yngresungdom. På Bjørnsund holder Romsdal indremisjon på og bygger ut et leirsted som også synes å få stor betydning for ungdomsarbeidet innen Molde indremisjon.

Unges syforening

En «syforening» ble startet i 1936, og dens hovedoppgave var å samle inn penger til nytt bedehus. Første året samlet de inn kr. 300. Og da skriver hovedforeningen i sin årsmelding:

«Dette vårt nye barn som vi er glad for, gjør seg gjeldende som et meget virksomt arbeidsredskap, som der kan regnes med.»

Denne syforening ble nedlagt etter kort tid. Dette hadde vel sammenheng med den økonomiske krise i landet og det faktum at bygging av nytt bedehus ikke kunne realiseres i de nærmeste år.

Den nåværende *Unges syforening* ble stiftet 8. mars 1956 med fru Aadland som første formann. Fra da av har syforeningen vært meget aktiv og stabil. Vanligvis har møtene vært hjemme hos medlemmene. Flokken som samles har ligget jevnt mellom 10 og 20. Det er møte hver 14. dag. På møtene er det bevertning, og de siste år har hvert medlem tatt med mat som blir innsamlet og spist i fellesskap. Viktige innslag på møtene er andakter, fellesbønn, opplesing fra bøker og kristelige blad, frie vitnesbyrd og praktisk arbeid. Under sistnevnte post lages det i stand ting til den årlige basar.

Foreningens oppgave de første år var å samle inn penger til bedehuset, spesielt med tanke på utsmykking og bruksting. Her kan nevnes at syforeningen stod bak innkjøp av flyglet til hovedsalen i 1962, de store «bedehus-bokstavene» over inngangen og det store maleriet i ungdomssalen. Syforeningens 20-årsjubileum i år ble markert med fest og møter der Ballestad var hovedtaler.

De senere år har syforeningen fått bety umåtelig mye for barnehagen som indremisjonen driver på Bjørset. Ved siden av å ha sik-

ret driften økonomisk, har syforeningen lagt opp et betydelig fond til neste byggetrinn. Foreningen har nå også noen av møtene i barnehagen. Gjennom en rekke år har Annlaug Talsethagen vært en energisk formann. For indremisjonen har syforeningen betydd mye økonomisk, men for medlemmene har den hatt en åndelig betydning som ikke kan måles.

Søndagsskolen — 100 år

Søndagsskolen i Molde ble startet 5. oktober 1876. På første møtet, som ble holdt i Gørvellgården, møtte ti «småpiker». Det var søstrene Karoline og Dorthea Berg som startet søndagsskolen. I den første tiden var også søstrene Leth og Charlotte Lund med i arbeidet. Caroline Tønder må også regnes med blandt pionerene, og søndagsskolen var ofte i hennes hjem på Tønderhaugen.

Molde var dermed meget tidlig ute med søndagsskolearbeid sett i landssammenheng. Det var i Stavanger at en først fikk organisert søndagsskole, (1844), mens Oslo først kom med 20 år senere. Molde søndagsskole hadde en tid tilhold på snekkermester Solemdals sal, bedesalen, før den omkring 1880 kom på bedehuset. Gjennom 100 år har denne søndagsskolen hatt nær tilknytning til indremisjonen når det gjelder ledere og lokaliteter.

Søndagsskolen er en velsignet gren av indremisjonen sies det i indremisjonens årsberetning for 1888. Det var da fire kvinner og to menn som vekslet om å undervise 200 barn på bedehuset.

Av andre søndagsskolearbeidere i de første tiår bør nevnes Ole Solemdal, Lovise Tønder, Marthine Krogh, Rasmus Olsen, Sivert Andersen og litt senere O. Sættem. I omtrent 50 år var bokhandler O. Sættem leder for Molde søndagsskole, og han var utsending under stiftelsen av Norsk Søndagsskoleforbund i 1889. O. Sættem var også drivkraften bak starten av Romsdal søndagsskolekrets i 1908.

Hans Kvam var leder etter O. Sættem. Senere ble Edv. Ranvik leder i en lang periode, og han arbeidet aktivt i over 60 år innen søndagsskolen.

Anna Malmedal fikk også en imponerende lang virketid som søndagsskolearbeider, nemlig 54 år.

Etter Ranvik har J. H. Pettersson og Leif Sættem vekslet om ledelsen av søndagsskolen på bedehuset. Begge disse har vært med i over en mannsalder.

Av en rekke aktive og trofaste arbeidere med lang tjenestetid skal her nevnes Gusta Solemdal, Selma Torvik, Aslaug Moe, Lydia Hjertvik, frk. Myklebostad, O. Stamnes, Lange, Helga Elvsåshagen, Gerd Pettersson, frk. Oppen-Pedersen og Magnus Larsen.

Etter hvert er det startet søndagsskole mange steder i byen, og på disse søndagsskolene er det mange indremisjonsmedlemmer som står i en trofast tjeneste.

Egen sekretær for indremisjonen

Tanken om en fast arbeider eller sekretær i Molde indremisjon hadde nok vært oppe tidligere også, men i 1936 fikk styret tilbud fra «noen venner» om å lønne en fast mann. De hadde helst tenkt seg en ung teolog og hadde rettet en henvendelse til professor Hallesby. Han foreslo en kandidat. Men i det neste møte i indremisjonsstyret ble det gjort følgende vedtak: «Da dette er en lekmannsorganisasjon, er det best i samsvar med tradisjon og arbeidsmåte å tilsette en lekmann. En vender seg til Forbundet og ber om å få Johan Sommerseth.» Giverne ville overveie dette.

Sommerseth kunne imidlertid ikke ta imot kallet, og Ballestad anbefalte Jermann Hauge. Styret ble da enig om å kalle han, foreløpig for ett år.

Jermann Hauge tok imot kallet og begynte arbeidet i Molde 27.9-1937. Sammen med han var også *Birger Aadland* som da var bare 18 år gammel. Disse to kom som et friskt pust inn i arbeidet på bedehuset, med musikk, sang og vitnesbyrd, og fikk snart god kontakt både med unge og eldre. Det er notert at de den første høsten hadde i alt 102 sykebesøk og tok del i 105 møter. Begge sluttet i Molde i juni 1939.

Hilmar Thormodsæter overtok som ny sekretær fra 1. oktober 1938. Avtalen gjaldt først en 6-mndr.s periode, men han ble allikevel stående her fram til 1941 og fikk utføre et solid og godt arbeid. (Thormodsæter omkom senere i en trafikkulykke inne på Hjelset).

Fra 30.8. 1944 var *Ole Nordhaug* engasjert i Molde indremisjon ei kortere tid. Han tok seg spesielt av arbeidet i I.U.F.

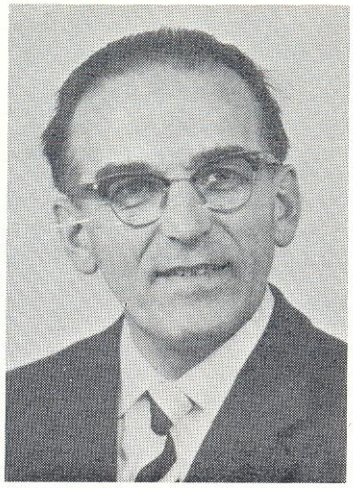

Jermann Hauge.

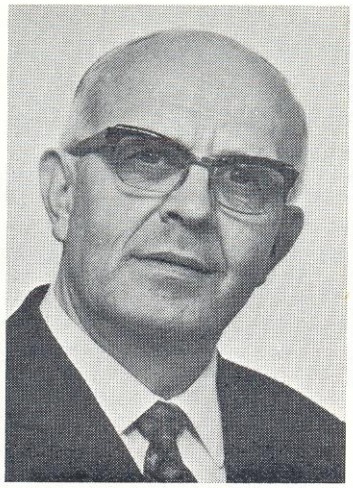

Birger Aadland.

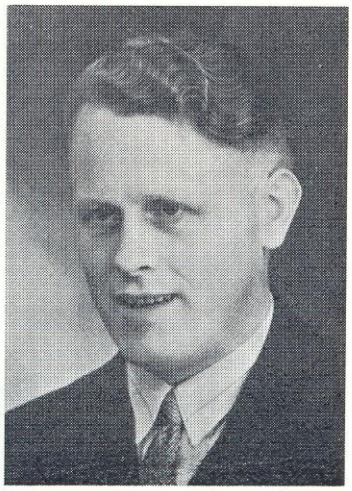

Hilmar Thormodsæter

Ottar Remen.

Etter 1945 stod sekretærspørsmålet åpent i flere år. Først fra høsten 1954 lyktes det å få i stand en avtale om at *Ottar Remen,* som nettopp var tilsatt som ungdomsarbeider i Romsdal indremisjon, også skulle være behjelpelig med ungdomsarbeidet i Molde. Denne ordninga stod ved lag helt t.o.m. 1960.

Remen som senere fikk tittel av ungdomssekretær, hadde et særdeles godt lag til å omgås og få kontakt med ungdom og fikk utføre et rikt og stort arbeid mellom denne aldersgruppa både i Romsdal og Molde. Her i byen tok han seg i første rekke av yngresarbeidet som i disse åra hadde sin største oppslutning.

I 1961 tjenestgjorde Remen som sekretær i R. I. sammen med form., Peder Mork, og fra nyttår 1962 tiltrådte han som sekretær i Nordmøre indremisjon og flyttet til Kristiansund.

Tanken om egen sekretær var nå aktuell igjen og ble lagt fram på årsmøtet i 1961, der følgende forslag ble vedtatt med 80 mot 6 st. «Styret får fullmakt til å ansette sekretær i foreningen og skaffe hus til han på de vilkår styret finner økonomisk forsvarlige.»

I styremøte 17.3. 1961 ble referert brev fra generalsekretæren (Aadland) med forslag om *Ole Abel Sveen* som en mulig kandidat. Han var da ungdomsarbeider i Sunnhordland indremisjon. Og i nytt styremøte 24.4. 1961 ble det enst. vedtatt å kalle Sveen til sekretær. Husspørsmålet var også i orden nå og leiligheten overtatt fra 1. mai.

Om høsten samme år var det velkomstfest for Reidun og Ole Abel på bedehuset.

At indremisjonen fikk egen fast arbeider, førte med seg en stor og kjærkommen avlastning for formannen og styret, og virksomheten kom nå inn i fastere former. Sekretæren tok seg av opplegget for møtene og deltok selv med sang og forkynnelse både i den eldre foreningens- og i I.U.F.'s virksomhet. Musikklaget fikk stor tilslutning og deltok oftere på møtene. Oppslutninga om møtene og givergleden ble merkbart større.

Sveen var også flittig på besøk hos syke og gamle og var like kjærkommen og avholdt av dem som av de unge. Lenge før arbeidstida i Molde var slutt, hadde han rukket å gjøre seg «uunnværlig» i arbeidet. Og da han i 1965 fikk kall som ungdomssekretær i Bergen

Ole Abel Sveen.

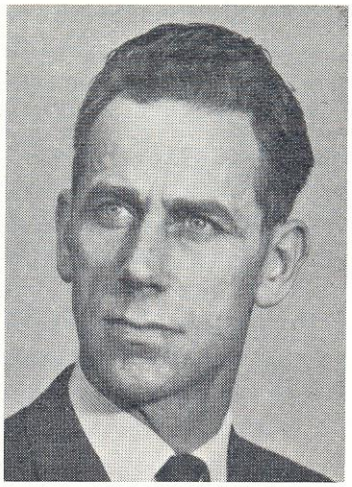

Magnus Larsen.

Ingolf Sæthermyr.

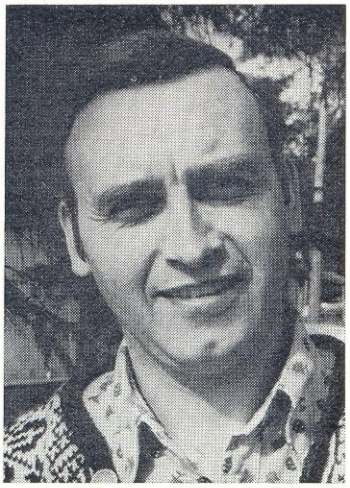

Kåre Eikrem.

og sa ja til dette, kom det nesten som et sjokk på indremisjonen her.

Styret sendte nå kall til flere arbeidere innen Forbundet eller kretsene i løpet av 1965 og 1966, uten at det førte til noe resultat.

I februar 1967 sa *Magnus Larsen* seg villig til å gå inn i en kombinert stilling som sekretær i Molde indremisjon og styrer på Knausen, som en foreløpig ordning i ett år. Selv om Knausen var lite utbygd ennå, var det en stri jobb å skjøtte begge disse stillingene. Larsen gjorde allikevel et utmerket arbeid det året han stod i denne kombinerte stillingen. Han sluttet 1. april 1968.

Det ble igjen sendt kall til flere, og i juni 1968 kom det positivt svar fra *Ingolf Sæthermyr*, som så ble tilsatt som ny sekretær fra 1. sept. Sæthermyr var vel kjent fra tidligere virksomhet i Molde, og ble mottatt med glede og takknemlighet. Han var også sanger med et klart vitnesbyrd, og indremisjonen fikk igjen noen gode år med en fast hånd om arbeidet og virksomheten. Den siste tida ble dessverre en del hemmet av sykdom, — og savnet var stort og gjensidig da Sæthermyr og frue måtte si farvell til Molde våren 1972 fordi helsa sviktet.

Fra 1972 stod så sekretærspørsmålet igjen åpent, og nye og gjentatte henvendelser fra styret førte ikke fram. Fra nyttår 1975, da *Kåre Eikrem* overtok som forretningsfører for Romsdal Indremisjon, har han som en foreløpig deltidsordning også fungert som sekretær for Molde indremisjon.

Vaktmestre i Molde bedehus

Da bedehuset ble bygget i 1877, var det ikke tatt med leilighet til vaktmester. Det ser ut til at de som benyttet huset i den første tiden, måtte selv ta seg av å legge i ovnen, tenne lamper og ordne opp etter seg.

I 1894 ble bedehuset utvidet, og det ble da plass til en liten vaktmesterbolig i den vestre enden av huset.

Etter protokollen går det fram at Johan Meg var den første faste vaktmester, tilsatt i 1903. Til å begynne med hadde han fritt hus og kr. 75,— pr. år i kontant lønn. Senere fikk han også fritt lys og brensel, og da han sluttet i 1912, var kontantlønnen steget til kr. 150,— pr. år.

Etter han var Claus Pedersen vaktmester i syv år, fra 1912 til 1919. Da overtok Ole K. Julnes som hadde stillingen helt fram til 1932.

Samme år ble så Oskar Stamnes vaktmester, og da han døde i 1941, holdt fru Stamnes fram med arbeidet til 1952 — en lang og tro tjeneste.

Vaktmesterstillingen ble så utlyst, og på styremøte i mars ble Albert Høsteng fra Vistdal ansatt. Han sa opp i februar 1954, og ny vaktmester ble Hans Sørvik. Han hadde stillingen til Molde nye kirke ble tatt i bruk. Da ble han kirketjener der. I den tiden bedehuset ble benyttet som interimskirke, var Molde kommune med og betalte lønnen til vaktmesteren.

I okt. 1958 ble Thomas Ulleland ansatt og tok over vaktmesterstillingen i bedehuset. Etter ni år sluttet Ulleland i 1967, og styret bad Leif Moe om å bli vaktmester. Han hadde stillingen i nesten to

år, og fru Gjertrude Sæthermyr sa seg villig å fortsette fra høsten 1968. Mannen, Ingolf Sæthermyr, var på den tiden sekretær i Molde indremisjon.

Fru Sæthermyr sluttet i arbeidet høsten 1970, og Thomas Ulleland tok på ny over vaktmesterarbeidet, og er i stillingen fremdeles.

Fru Ulleland har vært hans trofaste og gode hjelper i alle år. Dessuten må hun være til hjelp på kjøkkenet ved de fleste fester i bedehuset. Vaktmesterparet Ulleland har gjort en strålende innsats som er all ære verd. Så mye som bedehuset nå er i bruk, er arbeidet som vaktmester krevende.

Oversikt.

Johan Meg	1903—1912
Claus Pedersen	1912—1919
Ole K. Julnes	1919—1932
Oskar Stamnes & frue	1932—1952
Albert Høsteng	1952—1954
Hans Sørvik	1954—1958
Ths. Ulleland	1958—1966
Leif Moe	1966—1968
Gjertrude Sæthermyr	1967—1970
Ths. Ulleland	1970—

«Gå derfor ut»

Indremisjonen er vel ikke sendemenighet til misjonsmarkene i vanlig forstand. Men fra bedehuset er de gått ut de fleste av dem som senere møtte misjonskallet på den ene eller andre måten. Slik også her i Molde.

Først på nyåret i 1948 var det avskjedsfest på bedehuset for den første misjonæren som vi vet om er sendt ut fra Molde. Det var Aase Kosberg, datter til Olaf og Lina Kosberg.

Hun hadde da gått i to år ved Bible Training Institute i Glasgow og skulle reise ut til India for et engelsk misjonsselskap. I avskjedsvitnemålet sitt sa hun bl.a. at det var ikke fordi hun selv kjente seg så modig og sterk at hun våget å reise ut, men fordi Jesus som hadde kalt henne, var sterk. Han har all makt i himmel og på jord, og der hadde hun garanti nok. «*Meg* er gitt all makt, gå *der*for ut.» Hun minte også til slutt forsamlingen om Han som selv ofret *alt* for oss.

Arbeidstida i India ble dessverre ikke lang. Etter 3½ år måtte hun bryte av og reise heim på grunn av dysenteri. Her var hun ei tid vikarlærer, men tok så lærerskolen, og var akkurat tilsatt som lærer i Eide på N. da hun døde etter et kort sykeleie, bare 54 år gammel.

Einar Rudolf Moe, sønn av Einar og Randi Moe, gikk Misjonsskolen i Stavanger 1946-50, ble ordinert i Tønsberg og kom til Sør-Afrika i 1952 som utsending for NMS. Her bestyrte han Khangelani og Ongoye stasjoner og ble så tilsatt som styrer for Maqamusela lutherske bibelskole i Eshowe.

Kom heim i 1958, reiste ei tid som ungdomssekr. i M. og R., var lærer på Misjonsbibelskolen i Stjørdal, senere landsungdomssekr. for NMS og kretssekr. i Oslo krets. Ble så res. kap. i Nøtterøy, og er nå sogneprest i Lilleborg menighet i Oslo. Gift med Lillian Nerbø fra Aukra.

Jørgen og *Margit Nesje* med 3 barn reiste fra Molde til Sør-Afrika i november 1948. Han skulle være byggeleder for NMS' virksomhet i Zululand og Natal. De førte også regnskapene for byggevirksomheten og hadde kontakten og korrespondansen med myndighetene.

Jørgen stod for oppføringa av den første bibelskole i Zululand, og videre en presteskole, sykehus og kirkebygg. Han reiste mye og var ofte borte fra familien i lengre tid. Margit tok helhjertet del i det teamwork som arbeidet ved misjonsstasjonene alltid vil være. Barna gikk på skole i Eshowe.

De kom tilbake igjen til Molde i 1955.

Utenom de som her er nevnt, kjenner en ikke til flere misjonærer som er utgått direkte fra «gamle Molde». Men i den seneste tid er det flere unge utsendinger som har hatt nær tilknytning til indremisjonen og bedehuset og gjerne regnet I.U.F. som sin åndelige heim under opplærings- og arbeidstida si her. Og da må det være riktig at også disse blir husket.

Målfrid Nordhaug, f. 1943 i Kleive, tok Sjukepleieskolen i Molde og Misjonsbibelskolen i Oslo. Reiste ut som utsending for NMS i 1969 og arbeidet som operasjonssjukepleier ved misjonssjukehuset i Ngaoundere i Kamerun. Kom heim i 1974 og reiser ut til sin andre periode i juni 1976.

Randi Sæterøy, f. 1940 i Sandøy.

Gikk Sjukepleieskolen i Molde, Bibelskolen i Bergen og Misjonsskolen på Fjellhaug. Arbeidet ved Fylkessjukehuset i Molde og ved Haukeland, Bergen. Etter 1/2 år med språkstudier i England reiste hun til Etiopia for NLM i 1971, og arbeidet der ved Irgalem sjukehus i 4 1/2 år. Kom heim i juli 1975 og reiser trolig ut til Etiopia igjen høsten 1976.

Inger Orten, f. 1942 i Sandøy.

Gikk ut fra Menighetssøsterhjemmet i Oslo i 1965. Tok Bibelskolen i Bergen. Arbeidet ved Fylkessjukehuset i Molde fra 1967. Reiste ut til Vietnam for Den Norske Misjonsallianse og arbeidet der i to år, fra 1973 til 1975. Er f.t. igjen ved Fylkessjukehuset i Molde.

Eli Vollen, f. 1947 i Sandøy.

Etter Sjukepleieskolen i Molde tok hun jordmorutdanning og gikk Misjonsbibelskolen i Oslo. Reiste ut for NMS i 1976 og arbeider ved misjonssjukehuset i Ngaoundere i Kamerun.

Klara Elvsåshagen, f. 1939 på Røbekk ved Molde.

Tok Sjukepleieskolen i Molde, og arbeidet som sjukepleier i Stavanger og ved Diakonhjemmet i Oslo. Ut for NMS høsten 1969 med språkkurs i Paris og videre til Madagaskar. Tok over som husmor ved skolen for misjonærbarn i Antsirabé, der hun var i 4 år. Kom heim i 1973 og har i mellomtida igjen vært ved Diakonhjemmet i Oslo, til hun i april i 1976 på nytt reiste tilbake til Antsirabé.

Årsmøter og landsungdomsstevner i Molde for DVI

Stormønstringene for Det Vestlandske Indremisjonsforbund er årsmøtene og landsungdomsstevnene som skifter innen Forbundsdistriktet.

Første gang Det Vestlandske Indremisjonsforbund la sitt årsmøte til Molde, var det historiske året 1905.

I 1916 hadde Molde og Omegn indremisjon sendt innbydelse til Forbundet om at en gjerne ville få årsmøtet igjen. Men så ble det storbrann i Molde, der også kirken strøk med, og følgen var at indremisjonen måtte annullere innbydelsen og vente to år på årsmøtet.

I 1933 ble årsmøtet på ny lagt til Molde. Hovedtalere var Nils Lavik, Gustav Ballestad og Johs. Solem. Etter referatene å dømme var det et meget godt årsmøte. Senere ble årsmøter lagt hit i 1952 og 1962.

I mange år hadde Forbundet og Indremisjonsselskapet fellesarrangement for ungdom — «Ungdomsforeningenes landsstevne». Men fra 1928 har de hatt hver sitt landsungdomsstevne.

Molde har hatt disse stormøter fire ganger.

Oversikt:

Årsmøter: 1905 — 1918 — 1933 — 1952 og 1962.

Landsungdomsstevner: 1937 — 1957 — 1969 og 1976.

Formenn i Molde indremisjon

	(f.o.m.)
R. A. Olsen	1876—1882
Faste Svendsen	1882—1885
Joh. Flood	1885—1887
A. Jakobsen	1887—1888
S. Pettersson	1888—1901
O. Solemdal	1901—1908
S. Pettersson	1908—1916
S. Ødegaard	1916—1917
S. Pettersson	1917—1918
L. Rønning	1918—1919
Edv. Ranvik	1919—1920
O. Sættem	1920—1922
Paul Kringstad	1922—1925
Nils B. Elvsaas	1925—1928
Paul Kringstad	1928—1934
Nils B. Elvsaas	1934—1938
Olaf Bø	1938—1940
Petter Pettersson	1940—1944
Nils B. Elvsaas	1944—1946
Ansgar Ellingsgård	1946—1947
Nils B. Elvsaas	1947—1950
Reinh. Elvsaas	1950—1951
P. L. Nesje	1951—1952
Johs. O. Bondevik	1952—1954
Endre Hjelset	1954—1956

Trygve Stokke	1956—1960
Ingvar Mjåtveit	1960—1961
P. L. Nesje	1961—1964
Ingvar Mjåtveit	1964—1967
Sigurd Rasmussen	1967—1968
Magnus Larsen	1968—1969
Oddbjørn Pedersen	1969—1972
Johan Nesje	1972—1973
Magnus Larsen	1973—1974
Ivar Ivarsen	1974—